Ἀσματικὴ Ἀκολουθία
τοῦ ἐν Ὁσίοις Πατρὸς ἡμῶν

Ἱερωνύμου
τοῦ ἐν Ἀχαρναῖς τῆς Πάρνηθος
τοῦ καὶ Κτήτορος
τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς
τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου
Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς

(1867-1943)

Οὗ ἡ σεβάσμιος Μνήμη
τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου

Ἔκδοσις
Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἑλλάδος
Ἀθῆναι 2024

Ἀσματικὴ Ἀκολουθία
τοῦ ἐν Ὁσίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἱερωνύμου
τοῦ ἐν Ἀχαρναῖς τῆς Πάρνηθος
τοῦ καὶ Κτήτορος
τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς
τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου
Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς
(1867-1943)

Ἱερὰ Εἰκὼν τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου.
Ἔργον τοῦ «Ἐργαστηρίου Ἐκκλησιοποιημένης Εἰκονογραφίας».
Ἰανουάριος 2015, Φυλὴ Ἀττικῆς.
Διαστάσεις πρωτοτύπου: 50 x 70 ἑκ.

Ἀσματικὴ Ἀκολουθία
τοῦ ἐν Ὁσίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἱερωνύμου
τοῦ ἐν Ἀχαρναῖς τῆς Πάρνηθος
τοῦ καὶ Κτήτορος
τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς
τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου
Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς
(1867-1943)

Οὗ ἡ σεβάσμιος Μνήμη
τῇ 15η Ἰανουαρίου

Ποιηθεῖσα, Χάριτι Θείᾳ,
ὑπὸ ἐλαχίστου Διακόνου
† Ὠ. κ᾿ Φ. Κ.

Ἔκδοσις
Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Ἐν Ἀθήναις, Μηνὶ Ἰανουαρίῳ 2024ῳ

Προσωπικὰ ἀντικείμενα τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου.
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς,
Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς.

Ἀφιεροῦται
ταπεινῶς καὶ εὐγνωμόνως

Εἰς τὴν Ἀνέσπερον Μνήμην
τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντος,
Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου ἡμῶν
Κυπριανοῦ
(† 17η Μαΐου 2013ου),

τοῦ καὶ Ἀνακαινιστοῦ
καὶ δευτέρου Κτήτορος
τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς
τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς
παρὰ τὰς Ἀχαρνὰς Ἀττικῆς.

Ὁ πονήσας καὶ ποιήσας
Ἐλάχιστος Διάκονος
† ὁ Ω. κ᾿ Φ. Κ.

† Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μνήμῃ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φωτίου καὶ Ἀνικήτου,
τῇ 12ῃ Αὐγούστου 2015ῳ ἐκ. ἡμ.

Τὰ ἱερὰ Λείψανα καὶ ἡ ἁγία Κάρα
τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου.
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς,
Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς.

2.1.2024 ἐκ. ἡμ.

Περιεχόμενα

σελ. ζ **Ἀ**φιέρωσις εἰς τὸν Ἀείμνηστον Μητροπολίτην Κυπριανὸν († 17.5.2013).

σελ. ι **Φ**ωτογραφία καὶ **Κ**είμενα τοῦ Ὁσίου καὶ Ὁμολογητοῦ.

σελ. ια **Χ**ρονολόγιον.

σελ. ιγ **Π**ροοιμιάζοντες.

σελ. 1-20 **Ἱ**ερὰ **Ἀ**κολουθία.

- **Μ**ικρὸς Ἑσπερινός.
- **Μ**έγας Ἑσπερινός.
- **Ὄ**ρθρος.
- **Θ**εία Λειτουργία.
- **Μ**εγαλυνάριον.

σελ. 21 **Π**ερὶ τῶν ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ τῶν Κανόνων τοῦ Ὄρθρου ψαλλομένων Τροπαρίων.

σελ. 22 **Ὕ**μνος εἰς τὴν Ἁγίαν Ὁσιοπαρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Παρασκευήν.

σελ. 23 **Ἐ**πίμετρον.

- **Ἀ**ναγνώσματα Ἑσπερινοῦ.
- **Ε**ὐαγγέλιον Ὄρθρου.
- **Ἀ**πόστολος Λειτουργίας.
- **Ε**ὐαγγέλιον Λειτουργίας.

σελ. 35 **Ἑ**ρμηνευτικὸν **Λ**εξιλόγιον.

σελ. 42 «**Π**ρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Γνησίους Ὀρθοδόξους».

σελ. 43 **Ὀ**λίγα τινὰ διὰ τὴν Ἀναγνώρισιν τῶν Ἁγίων.

σελ. 46 **Ε**ὐχαριστίες. **Χ**ειρόγραφος Παραίνεσις.

Ὅσιος Ἱερώνυμος
ὁ ἐν Ἀχαρναῖς τῆς Πάρνηθος
(1867-1943)

Σημεῖα τοῦ εὐσεβοῦς Χριστιανοῦ*

«Ὁ ἀληθῶς εὐσεβὴς Χριστιανὸς διακρίνεται διὰ τῶν ἑξῆς σημείων καὶ ἔργων: • Εἶναι πάντοτε ὡπλισμένος ἔσωθεν μὲ τὴν εὐχάριστον ἐκείνην ὑπομονὴν καὶ πραότητα, τὴν ὁποίαν χαρίζει ἡ ἀληθινὴ εὐσέβεια, εἰς ὅσους ἐμπνέονται ἀπὸ αὐτήν. • Πλουτεῖ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ἀείποτε τὸ μέγιστον θεῖον δῶρον τῆς μὴ ἐκπιπτούσης ποτὲ Εὐαγγελικῆς ἀγάπης. • Εἰς αὐτὸν τὸ μῖσος οὐκ ἔχει διαμονήν, ἡ πονηρία οὐχ εὑρίσκει τόπον ἀναπαύσεως, ἡ σαρκολατρεία μακρὰν αὐτοῦ ὑπάρχει, ἡ ὑπερηφάνεια κεῖται νεκρὰ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. • Ὁ δὲ ἐγωϊσμὸς εἶναι δεσμευμένος μὲ τὰς σιδηρᾶς ἁλύσεις τῆς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως».

Δοξολογικὸν καὶ Ὁμολογιακὸν*

«Δεδοξασμένον τὸ ὄνομα* Σοῦ Κύριε Θεέ μου,* διὰ τὴν ἀγάπην Σου εἴμεθα* ἕτοιμοι χαρμοσύνως,* νὰ ὑποστῶμεν θάνατον* ἔνδοξον μαρτυρίου.* Τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων μας,* τῶν θαυμαστῶν Ἁγίων,* ποτὲ δὲν θὰ ἀφήσωμεν,* ποτὲ δὲν θὰ δεχθῶμεν* προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν,* ἔστω γνωστὸν εἰς ὅλους.* Καλῶς τὰ πάντα ἔχουσιν,* οἱ Ἅγιοι ἁγίως* ἐθέσπισαν, ἐδίδαξαν* καὶ ἔταξαν ἀρίστως.* Ὁ γὰρ τολμῶν τὰ ἅγια* ἵνα μεταῤῥυθμίσῃ,* νοσεῖ ἀσθένειαν δεινήν,* ἀσέβειαν τοῦτ᾽ ἔστιν,* τὰ ἀσεβῆ γὰρ ἀγαπᾷ,* δέχεται καὶ φυλάττει».*

(*) Πνευματικοῦ Ἱερωνύμου Ἱερομονάχου, Ἁγιορείτου Κρητός, **«Ὁ Καλὸς Πατήρ, ἤτοι βιβλίον ψυχωφελέστατον πᾶσι τοῖς εὐσεβέσι Χριστιανοῖς, Κληρικοῖς καὶ Λαϊκοῖς»**, 1933.

Χρονολόγιον

1867 Γέννησις στὸ χωριὸ Βλάτος τῆς Ἐπαρχίας Κισάμου, τοῦ Νομοῦ Χανίων, τῆς Νήσου Κρήτης.

- Κατὰ κόσμον Ἰωάννης Γερ(ο)αντωνάκης, τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς Εἰρήνης.
- Φοίτησις στὸ Σχολεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς, στὰ Χανιά.
- Σύνδεσις (δεκαετία τοῦ ’70) ἐν Χριστῷ φιλίας μὲ τὸν συμμαθητὴ καὶ συντοπίτη του Γεώργιο Καρπαθάκη (γεν. 1.3.1861), τὸν μετέπειτα Ἁγιορείτη Πνευματικὸ Ματθαῖο Λαυρεώτη καὶ Σιμωνοπετρίτη, τέλος δὲ Ἐπίσκοπο Βρεσθένης (1935-1950).

1876 Ὁ Γεώργιος Καρπαθάκης ἀναχωρεῖ γιὰ Ἀλεξάνδρεια (Γυμνάσιο, 1876-1880), καὶ ἔπειτα μεταβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα (Θεολογικὴ Σχολὴ Τιμίου Σταυροῦ, 1880-1886).

- Ὁ Ἰωάννης διορίζεται Δημοδιδάσκαλος στὴν πατρίδα του.

1886 Ὁ Γεώργιος Καρπαθάκης, ὡς Ἱεροδιάκονος ἤδη, 25 ἐτῶν, στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου κείρεται Μεγαλόσχημος, ὡς Ματθαῖος Μοναχὸς (26.9.1886).

1891 Ὁ Ἰωάννης στὸ Ἅγιον Ὄρος (24 ἐτῶν).

- Ἐντάσσεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παύλου.

1893 Κείρεται Μοναχός.

1897 Χειροτονία Διακόνου καὶ Πρεσβυτέρου.

- Ἐρημίτης στὸ Κάθισμα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

1918 Πρώτη ἔξοδος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

- Μετάβασις στὴν Κρήτη. Φοβερὰ ἐπιδημία ἱσπανικῆς γρίππης.

1920 Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρα.

- Στὴν Καλύβη τῶν Ἁγίων Πάντων τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τοῦ Κουτλουμουσίου.

1920 Δευτέρα ἔξοδος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

- Μὲ τὸν Σιμωνοπετρίτη Ἀρχιμανδρίτη Ματθαῖο Καρπαθάκη, ὁ ὁποῖος τότε ἦταν στὸ Σιμωνοπετρίτικο Μετόχι τῆς Ἀναλήψεως στὸ Παγκράτι τῶν Ἀθηνῶν, μεταβαίνει στὴν Κρήτη. Μεγάλη ἐπιδημία ἑλονοσίας.

1920 **Γ**νωριμία μὲ τὴν τότε 17χρονη Ἀνδρομάχη Ἡλιοπούλου, μετέπειτα Γερόντισσα Χριστονύμφη καὶ ἱδρύτρια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.

1923 **Ὁ**ριστικὴ ἔξοδος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, λόγῳ σοβαρᾶς παθήσεως τῶν ὀφθαλμῶν. **Σ**ταδιακὴ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως.

● Ἔ**Ε**λευσις καὶ παραμονὴ στὴν Ἀθήνα.

1924 **Ἀ**ντιτάσσεται σθεναρῶς, λόγῳ καὶ ἔργῳ, στὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία.

● **Ἄ**σκησις ποιμαντικοῦ ἔργου, διώκεται ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους, Ἀγὼν Ὁμολογιακός.

1926 † **Ἵ**δρυσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν, στοὺς πρόποδες τῆς Πάρνηθος, ὡς Μετόχιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου.

● **Ἱ**δρύτριες οἱ πνευματικές του θυγατέρες Ἀνδρομάχη Ἡλιοπούλου (Γερόντισσα Χριστονύμφη) καὶ ἡ κατὰ σάρκα μητέρα της Ἀγγελικὴ (Μοναχὴ Ἀγαθονίκη).

● **Θ**λίψεις, συκοφαντίες, διωγμοί, μέχρι καὶ ἀπόπειρες δολοφονίας του.

● **Π**ροορατικὸς καὶ σημειοφόρος Πνευματικός - Ἐξομολόγος.

1943 † **Κοίμησις ὁσιακή, 15η Ἰανουαρίου.**

2000 **Ἀ**νακομιδὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων, 13η Σεπτεμβρίου, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ († 17.5.2013).

2013 **Σ**υντάσσεται ἡ πρώτη ἐκτενὴς Βιογραφία τοῦ Ἁγίου.

2015 **Ἁ**γιογραφεῖται ἡ πρώτη Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου (Ἰανουάριος).

2015 **Σ**υντάσσεται ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου (Αὔγουστος).

2016 **Ψ**άλλεται ἀνεπισήμως ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου γιὰ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ἱερὰν Αὐτοῦ Μνήμην (Ἰανουάριος).

2023 **Ἀ**ποφασίζεται Συνοδικῶς (Συνεδρίασις 5ης/18ης Ὀκτωβρίου 2023), νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ Διακήρυξις τῆς Ἁγιότητος καὶ ἡ Ἁγιοκατάταξις Αὐτοῦ τὴν 26ην Μαΐου 2024 ἐκ. ἡμ., Σάββατον τῆς Σαμαρείτιδος.

Προοιμιάζοντες

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα! **Τ**ριὰς Ἁγία, δόξα Σοι!...

Μὲ βαθειὰ ἐπίγνωσι τῆς ἀδυναμίας μας καὶ εἰλικρινῆ ὁμολογία τῆς πολυειδοῦς ἀνεπάρκειάς μας, φιλολογικῆς-ὑμνογραφικῆς-ποιητικῆς, παραδίδουμε καὶ τὴν παροῦσα ἐργασία μας στὴν δημοσιότητα, διευκρινίζοντες ταπεινὰ τὰ ἑξῆς.

* * *

Κατεβλήθη ἐπὶ τούτῳ προσπάθεια, ὥστε τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς παρούσης Ἀκολουθίας, ὅπως καὶ τὰ κείμενα ἄλλων προσφάτων ἐργασιῶν μας,

● νὰ διατηρήσουν μέν πως τὴν ἀρχαιοπρέπεια τοῦ ὕφους, προκειμένου νὰ μὴν διακοπῇ ἡ συνέχεια τῆς Ὑμνογραφικῆς Παραδόσεώς μας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως

● νὰ εἶναι ἁπλούστερά πως καὶ περισσότερο προσεγγίσιμα στὸν σύγχρονό μας ἀναγνώστη-ἀκροατή, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἐξοικειωμένος μὲ τὴν διαχρονικὴ γλωσσική μας Παράδοσι.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς *Ἀρχῆς* αὐτῆς,

● λέξεις καὶ φράσεις λίαν ἀρχαιοπρεπεῖς καὶ συντακτικὰ σχήματα *βαρύτατα* ἕως καὶ *ἀκατανόητα* ἔχουν ἐπιμελῶς ἀποφευχθῆ·

● ὅπου ὅμως ἐν τέλει καὶ κατ᾿ ἀνάγκην ὑπάρχουν ἀσυνήθεις καὶ δυσνόητες λέξεις καὶ φράσεις, αὐτὲς διευκρινίζονται καὶ ἑρμηνεύονται στὸ *Ἑρμηνευτικὸν Λεξιλόγιον*, τὸ ὁποῖο εὑρίσκεται στὸ τέλος τῆς ἐργασίας αὐτῆς.

Ἡ *καινοτομία* αὐτὴ ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἐλαχίστη συμβολὴ στὴν προσπάθεια νὰ μὴν ἀπολεσθῇ πλήρως καὶ ὁριστικῶς ἡ σχέσις μας μὲ τὴν τόσο πολύτιμη λογία γλωσσική μας Παράδοσι.

* * *

Ἄμεσο παρεπόμενο τῆς ἀνωτέρω *Ἀρχῆς:* τὰ Παλαιοδιαθηκικά, Εὐαγγελικὰ καὶ Ἀποστολικὰ Ἱερὰ Κείμενα, Ἑσπερινοῦ-Ὄρθρου-Θείας Λειτουργίας,

● ἐθέσαμε στὸ τέλος τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας, στὸ *Ἐπίμετρον·*

● παραθέσαμε δὲ καὶ τὴν νεοελληνικὴ ἑρμηνευτικὴ ἀπόδοσι αὐτῶν, ὄχι βεβαίως πρὸς χρῆσιν *λατρευτικήν-λειτουργικήν*, ἀλλὰ γιὰ τοὺς φιλοπόνους ἀκροατὰς τοῦ θείου λόγου, ἐφ᾿ ὅσον ἀκόμη καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ καθίσταται ὁλονὲν καὶ περισσότερον ἀπρόσιτος γλωσσικῶς καὶ νοηματικῶς.

* * *

Καὶ μία ἀκόμη διευκρίνισις.

Ἐσχάτως παρατηρεῖται ἡ αὐξανομένη τάσις νὰ ἐφαρμόζεται στοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Ὕμνους τὸ σύστημα τῆς *διπλῆς στίξεως*, βάσει τῆς δεοντολογίας τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκδόσεων, δηλαδὴ οἱ στίχοι χωρίζονται μὲ *ἀστερίσκους*, διατηρουμένων παραλλήλως τῶν σημείων στίξεως, ὅπου τὸ νόημα ἀπαιτεῖ τοῦτο.

Ἂν καὶ αὐτὴ ἡ *διπλῆ στίξις* εἶναι βεβαίως ὀρθὴ κατὰ τὰ ἄλλα, προετιμήσαμε στὴν παροῦσα Ἱερὰ Ἀκολουθία κατὰ κανόνα τὴν *ἁπλῆ στίξι*, δηλαδὴ ἀποφεύγεται ἡ συνήθης στίξις βάσει τοῦ νοήματος, ἡ δὲ ἀλλαγὴ στίχου ἐμφαίνεται μόνο μὲ τὰ συνήθη σημεῖα στίξεως, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως: κόμμα, ἄνω τελεία, κάτω τελεία, θαυμαστικό, ἐρωτηματικό.

Προεκρίθη ἡ πρακτικὴ αὐτὴ γιὰ δύο λόγους:

- ἡ πληθὺς τῶν *ἀστερίσκων*, διατηρουμένης καὶ τῆς πληθύος τῶν σημείων στίξεως, ἐπιβαρύνει πολὺ τὰ κείμενα ἐξ ἐπόψεως ὀπτικῆς.
- ἡ *Ἀρχή*, τὴν ὁποία ἐξεθέσαμε προηγουμένως, μᾶς ὡδήγησε στὴν συντακτικὴ ἁπλούστευσι τῶν κειμένων, ὥστε νὰ μὴν ἀπαιτοῦνται κατὰ κανόνα ὅλα τὰ σημεῖα στίξεως, ἐφ᾽ ὅσον ἡ ἀλλαγὴ τῶν στίχων ἔχει ἐπιδιωχθῆ ἐπιμελῶς ἢ νὰ κλείνη νοήματα ἢ νὰ μὴν περιπλέκη συντακτικὰ καὶ νοηματικὰ τὸν Ὕμνο.

Ἄλλωστε, ἡ πρακτικὴ αὐτή, δηλαδὴ τῆς ἀποφυγῆς κατὰ κανόνα πάντων τῶν σημείων στίξεως, διατηρουμένων μόνον στὴν ἀλλαγὴ στίχου, εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνος μὲ τὴν ἔντυπη Ὑμνογραφικὴ Παράδοσί μας.

15η Ἰανουαρίου 2024 ἐκ. ἡμ.
† Ὁσίου Ἱερωνύμου

Ὁ πονήσας καὶ ποιήσας,
Ἐλάχιστος Διάκονος
† ὁ Ὠ. κ᾽ Φ. Κ.

Ἀσματικὴ Ἀκολουθία

τοῦ ἐν Ὁσίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱερωνύμου, τοῦ ἐν Ἀχαρναῖς τῆς Πάρνηθος, τοῦ καὶ Κτήτορος τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς

(† 15.1.1943 ἐκ. ἡμ.)

Ψαλλομένη τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ

Ἀκροστιχίς· «ΚΥΠΡΙΑΝΙΤΟΥ»

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους δ´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια δ´.

Ἦχος βαρύς. Ἅγιοι Μάρτυρες.

Κύριον ἐδόξασας, φερωνύμως Ὅσιε, βίον διανύσας, σημείοις τε καὶ θαύμασιν, ὦ Ἱερώνυμε πανθαύμαστε.

Ὕψωσας Ὅσιε, Μοναστῶν τὸ ὄνομα, ἐν Ὁμολογίᾳ, Πατρῴων Παραδόσεων, προτείχισμα γενόμενος, ὦ Ἱερώνυμε μακάριε.

Πύργον ἀπόρθητον, καὶ λιμένα γαλήνιον, θεῖον Σεμνεῖον, ἐν Πάρνηθι ἐδόμησας, Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς.

Ῥεῖθρα τῆς Χάριτος, νῦν ἀπαύστως ῥέουσι, καὶ θαυματουργοῦσιν, ἐκ Θήκης τῶν Λειψάνων Σου, ἱερομύστα Ἱερώνυμε.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ὁ αὐτός.

Ἴδωμεν πιστοί, ἔσοπτρον ἐνθέου βιοτῆς, καὶ Κανόνα Μοναστῶν ὑπέρτιμον, Ἱερώνυμον τὸν φερώνυμον, τοῦ Ἄθω καὶ τῆς Πάρνηθος φωστῆρα· δεηθῶμεν δὲ Αὐτοῦ ἐκτενῶς, ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἰδιόμελον. Ὁ αὐτός.

Ἄχραντε Μῆτερ τῆς Ζωῆς, ὡραϊσμένη Νύμφη τοῖς κροσσωτοῖς τῆς ἁγνείας, ἔξοχον ἄκουσμα Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ἐργαστήριον τῶν δύο τῆς ἑνώσεως φύσεων τοῦ Σωτῆρος· τὸ σεμνολόγημα Ἱερωνύμου τῆς Πάρνηθος· δι᾽ οὗ δίδου Φῶς καὶ Εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Νάμασι μυστικοῖς, ἀρδεύονται καρδίαι, λιταῖς Ἱερωνύμου, τῆς Πάρνηθος Σεμνείου, Παρασκευῆς τοῦ Κτήτορος.

Στίχ. α΄. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἴασιν τῶν ψυχῶν, σωμάτων τε δωρεῖται, Λειψάνων Σου ἡ Θήκη, φερώνυμε ὦ Πάτερ· ἱερωστὶ γὰρ ἔλαμψας.

Στίχ. β΄. Οἱ Ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.

Τήρησον καὶ ἡμᾶς, ἐν Πίστει τῶν Πατέρων, Συνόδων τε Ἁγίων, δεινὰς δὲ τὰς αἱρέσεις, Συγκρητιστῶν ἀπέλασον.

Δόξα. Τριαδικόν. Ὅμοιον.

Ὅλως ἐν τῷ Φωτί, Τριάδος τῆς Ἁγίας, ὑπῆρξας καὶ ὑπάρχεις, σὺν πᾶσι τοῖς Ὁσίοις, παμμάκαρ Ἱερώνυμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ὅμοιον.

Ὕψωσας Μαριάμ, ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις, τὸν ἐκλεκτόν Σου δοῦλον, τῆς Πάρνηθος τὸ κλέος, τὸν θεῖον Ἱερώνυμον.

* * *

Ἀπολυτίκια

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἀχαρνῶν τὸν Προστάτην καὶ Φωστῆρα τῆς Πάρνηθος, αἱ τῶν Εὐσεβῶν νῦν χορεῖαι, εὐφημοῦμεν ἐν ᾄσμασι· κυκλοῦντες δὲ τὴν Λάρνακα Αὐτοῦ, θαυμάτων καὶ χαρίτων τὴν πηγήν, ἐν Μονῇ τῆς πανενδόξου Παρασκευῆς, συμφώνως ἐκβοήσωμεν· Πάτερ Ὀρθοδοξίας ὁ Κανών, πάντων Πιστῶν τὸ καταφύγιον, λῦσον Καινοτομίας τὴν ἀχλύν, ὦ Ἱερώνυμε.

Δόξα. Καὶ νῦν.
Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου Σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν Σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβίδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην Σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν Σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ Σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ Τοῦ τόκου Σου.

* * *

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α΄ Στάσιν τοῦ Καθίσματος Α΄ τοῦ Ψαλτηρίου, ἤτοι τὸ Μακάριος ἀνήρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια ἕξ.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἱερώνυμον ἅπαντες, εὐφημήσωμεν σήμερον, τῶν Ὁσίων καύχημα, τὸ νεώτατον, ὅτι ἐν Κρήτῃ καὶ Ἄθωνι, τὸν δρόμον διήνυσε, καὶ ἐν Πάρνηθος Μονῇ, θεῖον δρόμον τετέλεκε· τὸν δοξάσαντα, τὸν Θεὸν ἐν Τριάδι καὶ Μονάδι, καὶ λαβόντα τῶν θαυμάτων, καὶ διοράσεως Χάρισμα.

Ἱερώνυμον στέψωμεν, μελωδίαις καὶ ἄνθεσι, τὸν ἁγνείας σκήνωμα, καὶ θησαύρισμα, ὅτι ἐν κόποις ἐκάθηρε, καὶ ζήλῳ θεόφρονι, τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· τὸν ἐγείραντα, τὴν Μονὴν τῆς Παρθένου καὶ Ὁσίας, καὶ Μαρτύρων κορυφαίας, Παρασκευῆς τῆς χριστόφρονος.

Ἱερώνυμον δράμωμεν, φερωνύμως βιώσαντα, καὶ ἐν ὕμνοις σήμερον στεφανώσωμεν, ὅτι τὴν Πίστιν ἐστήριξε, Γνησίῳ Φρονήματι, Καινοτόμων δὲ ἀχλύν, καὶ τὴν πλάνην διέλυσε, καὶ ἀνύψωσεν, εὐσεβῶς τὰ Θεσπίσματα Πατέρων, καὶ ὑπήνεγκε διώξεις, μαρτυρικῇ καρτερότητι.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε φιλοπάτορες, τὸν θαυμαστὸν Ἱερώνυμον, φερωνύμως ἐκλάμψαντα, ὑμνήσωμεν ἅπαντες, καὶ φωταγωγίαις, τῶν Αὐτοῦ Λειψάνων, μυροβλυζόντων θαυμαστῶς, τὴν θείαν Λάρνακα νῦν κυκλώσωμεν, καὶ πόθῳ ἀναδήσωμεν, τιμίαν Κάραν ἐν ἄνθεσι, καὶ Μονὴ ἣν ἀνήγειρε, χορευέτω λαμπρότητι.

Δεῦτε τὸν λαμπρόφθογγον, καὶ χρυσαυγῆ Ἱερώνυμον, Θεοτόκου θεράποντα, Μονὴν τὸν ἐγείραντα, τηλαυγὲς Σεμνεῖον, καὶ σεπτὸν Λιμένα, τὸν προμαχήσαντα στεῤῥῶς, Καινοτομίαν δὲ ἀποσείσαντα, καὶ ζήλῳ καταστέψωμεν, Αὐτοῦ Εἰκόνα χαρίεσσαν, ἐν χαρᾷ ἀσπαζόμενοι, τὰ σεπτὰ Αὐτοῦ Λείψανα.

Δεῦτε τὸν φιλάνθρωπον, καὶ συμπαθῆ Ἱερώνυμον, συγγραφέα θεόληπτον, τοῦ Ὄρους τὸ ἥδυσμα, τοῦ Ἁγιωνύμου, καὶ Ὁμολογίας, τὸ ἐγκαλλώπισμα τερπνόν, θεοσημίαις τὸν διαλάμψαντα, τὸν πλείστοις δὲ χαρίσμασι, καὶ διοράσει φωτίσαντα, Ἀχαρνῶν καὶ τῆς Πάρνηθος, εὐσεβῶν τὰ συστήματα.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Μονὴ τῆς ἐνδόξου Μάρτυρος, σήμερον ἀγάλλεται, καὶ Ἀγγέλων αἱ Τάξεις φαιδρῶς πανηγυρίζουσι, καὶ Λειψάνων τὴν Σορὸν Ἱερωνύμου, κυκλοῦντες οἱ Πιστοί, εὐλαβῶς ἀνυμνοῦσι Χριστόν· Ὁσίων γὰρ τὸ κλέος πρόκειται, τὸ ἐνδιαίτημα τῆς Τρι-

άδος· ἰδοὺ ψάλλουσι χορεῖαι τῶν Πατέρων, Ὁμολογητῶν Ἁγίων πλήθη, καὶ τῶν Μαρτύρων δῆμοι, καὶ Μοναζόντων πᾶσα τάξις, ἐν ὕμνοις μελιῤῥύτοις. Διὸ θεοχαρίτωτε Πατήρ, παθῶν καὶ τῶν αἱρέσεων, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, ταῖς λιταῖς Σου κόπασον, Ὀρθοδόξους δὲ Γνησίους, ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρήνῃ τηρῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ὁ αὐτός.

Ὁ διὰ Σὲ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαβίδ, μελῳδικῶς περὶ Σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλεῖά Σοι ποιήσαντι· παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου. Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ Σοῦ ἐνανθρωπῆσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν Ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὑρὼν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σώσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος. **Φῶς** ἱλαρόν.
Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

* * *

Τὰ Ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. γ΄ 1-9.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος.

Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν,

Καὶ ἡ ἀφ᾽ ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.

Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης·

Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους Ἑαυτοῦ·

Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς.

Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται·

Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ Αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. ε΄ 15-23, ϛ΄ 1-3.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ.

Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.

Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν.

Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον·

Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα·

Ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ Αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας.

Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπί σκοπὸν ἁλοῦνται·

Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι.

Ἀγανακτήσει κατ᾽ αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως.

Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς.

Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν.

Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς·

Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν·

Ὅτι ἐδόθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου, Ὃς ἐξετάσει ὑμῖν τὰ ἔργα καὶ τὰς βουλὰς διερευνήσει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. δ΄ 7-15.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται·

Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται·

Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος.

Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη·

Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ·

Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον.

Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς·

Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας.

Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον,

Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ.

* * *

Εἰς τὴν Λιτὴν
Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Χελιδόνα γλυκυτάτην εὐφημήσωμεν πάντες, φέρουσαν τὸ ἔαρ· τὸν θεῖον Ἱερώνυμον, Πάρνηθος τὸν ἀστέρα, ἀνίας τὸν χειμῶνα τὸν λύοντα θαυμαστῶς· τῶν γὰρ Αὐτοῦ Λειψάνων ἡ Λάρναξ εὐωδίαν ἀναβλύζει, τὰς θλίψεις ἀπελαύνουσα, καὶ νέμουσα πᾶσι παράκλησιν.

Ἦχος δ΄.

Τὸν θησαυρὸν τῆς Χάριτος, τὸν ἀδαπάνητον Πιστοί, περιχαρῶς καὶ ἐν ᾄσμασι, κροτήσωμεν τὸν σεπτὸν Ἱερώνυμον, τὸν διὰ Χριστὸν ἀσκήσαντα, ἐν Ὄρει μὲν Ἄθωνος, ἐν δὲ Πάρνηθος λάμψαντα, τὸν Γνησίῳ Φρονήματι γράψαντα, καὶ πλάνης τὰς ῥήσεις ὀλέσαντα· Αὐτοῦ γὰρ θειοτάτῳ τῷ φέγγει, τῶν Καινοτόμων σκότος ἀπηλάθη καὶ ἠδαφίσθη μετ᾽ ἤχου αἵρεσις· Μονὴ δὲ Αὐτοῦ, μυροβλύζει ὡς τερπνὸς ἀνθών.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἱερώνυμε τρισμάκαρ τῶν Πιστῶν ἡ φαιδρότης, Σὲ διὰ Χριστὸν ἐκθειάζομεν· ἤγειρας ἐν τῇ Πάρνηθι Μονήν, τῆς Παρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, Ὀρθοδόξων προσφύγιον· ἔνθα καὶ Λειψάνων Σου Λάρναξ, ἡ Θείαν Χάριν ἀναβλύζουσα, καὶ Γνησιότητα τῆς Πίστεως κηρύττουσα· διὸ θέλγεται πληθὺς τῶν Ὀρθοδόξων θαύμασι τοῖς Σοῖς, καὶ γεραίρει Σε, ὡς φιλέορτος.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ὕμνοις καὶ θυμιάμασιν Ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, τὸν Ἱερώνυμον ἐν ἐγκωμίων, τοῖς ἄνθεσι καὶ λόγων, Θείᾳ Χάριτι ὑψώσωμεν· οὗτος γὰρ ἄλλος πόκος ὡράθη τοῦ Γεδεὼν τῇ ἀσκήσει, καὶ ἐν ψυχῇ τὴν δρόσον, τῶν οὐ-

ρανίων δώρων ἐδέχθη, καὶ νῦν εὐσπλάγχνῳ καρδίᾳ δροσίζει πιστούς, τῶν δὲ Καινοτόμων τὰς πλάνας καὶ αἱρέσεις δεινάς, κατασβέσας, Θείαν Δόξαν προσείληφε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε καὶ προσέλθωμεν εἰς Μονὴν τὴν ἁγίαν, καὶ τὸν τῆς Πάρνηθος λιμένα θεῖον, καὶ ἐκ τῆς Λάρνακος ἀντλήσωμεν Ἱερωνύμου τοῦ σεπτοῦ, Χάριν τὴν καινοποιοῦσαν τὰς ψυχάς· καὶ δῶμεν δόξαν Χριστῷ, τῷ ἐγείραντι ἐσχάτως τὸν φερώνυμον, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, Γνησίων Ὀρθοδόξων ἀγλάϊσμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν Σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε οἱ Πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄῤῥηκτον, τὴν ἀῤῥαγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

* * *

Εἰς τὸν Στίχον
Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος πλ. α΄.
Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρει Παρασκευῆς ἡ Μονή, Μεγαλομάρτυρος θεόδμητον Σκήνωμα, καὶ γὰρ συντιμᾶται Κτήτωρ, ὁ Ἱερώνυμος νῦν, τῶν Ὁσίων νέον ἐγκαλλώπισμα· Αὐτὸς γὰρ ἀνήγειρε, τοῖς Πιστοῖς καταφύγιον, θησαυροδότην, Χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, τῶν Λειψάνων δέ, τῶν Αὐτοῦ φυλακτήριον· πάντες νῦν μακαρίσωμεν, τῆς Πάρνηθος ὅρπηκα, τῶν Ἀχαρνῶν δὲ φωστῆρα, Ὀρθοδοξίας τὸ τείχισμα, στεῤῥόν τε δογμάτων, καὶ τῆς πλάνης Καινοτόμων, ὀφθέντα ὄλεθρον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίρει τῶν φιλεόρτων πληθύς, καὶ παννυχίως ἑορτάζει ἐν ᾄσμασι, τὴν Μνήμην ἐπιτελοῦσα, Ἱερωνύμου σοφοῦ, τοῦ λαμπρῶς ἐσχάτως διαλάμψαντος· Θεῷ συγγιγνόμενος, ἀγρυπνίαις καὶ στάσεσι, πρὸς τὴν Ἡμέραν, τὴν Ἀνέσπερον ἴθυνεν, αὐγαζόμενος τὴν ψυχὴν Θείᾳ Χάριτι· δεῦτε καὶ νῦν ὑψώσωμεν, θησαύρισμα Πίστεως, χειμαζομένων λιμένα, καὶ ἰατρεῖον ἀδάπανον, πηγὴν εὐλογίας, τὸν θεόπνευστον Ποιμένα, καὶ θεοδόξαστον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίρει ὁ τῶν Πατέρων Χορός, τῇ Πανηγύρει τοῦ Προμάχου τῆς Πίστεως, εὐτόνως τεμόντος πλάνας, ταῖς ἱεραῖς συγγραφαῖς, τοῦ Ἱερωνύμου τοῦ παμμάκαρος· ἐκ Κρήτης ὁρμώμενος, καὶ ἐξ Ἄθω ἐρχόμενος, Παρασκευῆς δέ, εὐ-

δοκίᾳ τῆς Μάρτυρος, εἰς τὴν Πάρνηθα τοὺς ἀγῶνας ἐτέλεσε· σκότος τὸ τῆς αἱρέσεως, Φωτὶ τῷ τῆς Χάριτος, καὶ Διδαχαῖς Ἀληθείας, καὶ τῶν Πατέρων διέλυσε· Γνησίων ἡ δόξα, Καινοτόμων δὲ αἰσχύνη, δειχθεὶς τῇ Χάριτι.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ὁ αὐτός.

Δεῦτε ὁ δῆμος, τῶν πιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, μελωδίαις ᾀσμάτων, τὸν νέον ὑμνήσωμεν, Πατέρα καὶ Ποιμένα, Ἱερώνυμον τὸν Ὅσιον· Ὄρος Πάρνηθος σκίρτα, ἡ δὲ Πόλις τῶν Ἀχαρνῶν, πανηγύριζε, χαῖρε καὶ χόρευε· καὶ Ἄθωνος Ὄρος, ὁμοῦ καὶ Κρήτης ἡ νῆσος· οὗτος γὰρ πλουτήσας τὴν φερώνυμον κλῆσιν, θείως ὡσιώθη, ἱερωτάτως ἀσκητεύων· καὶ ὁμολογήσας Χριστόν, ἱλαρῷ φωτὶ τῆς Τριάδος ἔλαμψεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἰδιόμελον. Ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι᾽ ἧς ὁ λυτρωτής μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ᾽ εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ Ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παῤῥησίαν πρὸς Αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

* * *

Ἀπολυτίκια

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἀχαρνῶν τὸν Προστάτην καὶ Φωστῆρα τῆς Πάρνηθος, αἱ τῶν Εὐσεβῶν νῦν χορεῖαι, εὐφημοῦμεν ἐν ᾄσμασι· κυκλοῦντες δὲ τὴν Λάρνακα Αὐτοῦ, θαυμάτων καὶ χαρίτων τὴν πηγήν, ἐν Μονῇ τῆς πανενδόξου Παρασκευῆς, συμφώνως ἐκβοήσωμεν· Πάτερ Ὀρθοδοξίας ὁ Κανών, πάντων Πιστῶν τὸ καταφύγιον, λῦσον Καινοτομίας τὴν ἀχλύν, ὦ Ἱερώνυμε.

Δόξα. Καὶ νῦν.
Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου Σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν Σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβίδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην Σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν Σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ Σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ Τοῦ τόκου Σου.

* * *

Ἐν τῷ Ὄρθρῳ

Καθίσματα

Μετὰ τὴν α′ Στιχολογίαν.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Τὴν φωτοφόρον νῦν, ὦ Ἱερώνυμε, καὶ τὴν χαρίεσσαν τελοῦμεν Μνήμην Σου, ἐν τῇ Μονῇ Σου τῇ σεπτῇ, τῆς Πάρνηθος εὐφροσύνως· θεῖα μέν Σου Λείψανα, προσκυνοῦντες ἐν ᾄσμασι, δόξαν δὲ Ἀγώνων Σου, ἐν Ἀσκήσει καὶ Πίστει τε, ὑμνοῦντες στεντορείως βοῶμεν, Χαῖρε ὦ Πάτερ θεοδρόμε!

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ ὑπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ Σοῦ σεσάρκωται, δι᾽ ἀγαθότητα, τὸ καθ᾽ ἡμᾶς οὐσιωθείς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ Θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες Πάναγνε, Σὲ τὴν Ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς Σῆς ἀσπόρου κυήσεως.

Μετὰ τὴν β′ Στιχολογίαν.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Τὰς τῶν Πατέρων Διδαχὰς ἐν πίστει στέρξας, καὶ ἐν Μονῇ Παρασκευῆς ὁσίως ζήσας, ὡς θεόδηλος, πᾶσι πιστοῖς ἀνεφάνης· συγγράψας ἐν θεοπνεύστῳ νῷ καὶ χειρί, τὰς πλάνας τῶν Καινοτόμων ἦρας στεῤῥῶς, ὅλως θεῖος δὲ γέγονας, πλησθεὶς τοῦ Θείου Φωτός, διὸ καὶ εὐφημοῦμέν Σε, Πάτερ ἔμπλεε Χάριτος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεοχαρίτωτε Ἁγνὴ εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἐκ Σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους διόρθωσιν, καὶ ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὕρωμεν ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἱερώνυμε Πάτερ θεοδρομῶν, φερωνύμως θεόθεν τὰς ἀμοιβάς, πλουσίως εἰσδέδεξαι δωρεὰς τὰς τοῦ Πνεύματος· καὶ Μονὴν τὴν θείαν, ἐγείρας εἰς Πάρνηθα, γαληνὸν λιμένα, ψυχῶν ἱλαστήριον, καὶ θεοφεγγέσι, συγγραφαῖς Σου καὶ λόγοις κατηύφρανας Ποίμνιον, Καινοτόμους δὲ ᾔσχυνας· ὅθεν νῦν Σου δεόμεθα, Χάριτος Φωτὶ καὶ ἡμᾶς, ἐν ταῖς θείαις τρίβοις πάντας ἴθυνον, ἐν καρδίᾳ καὶ πόθῳ θεόφρονι.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἐξ ἀχράντου Σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν Σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων Πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς Σὲ καταφεύγομεν, ἱλασμὸν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου καὶ πάσης κολάσεως, τῆς ἐκεῖσε δεόμεθα, ἵνα πίστει βοῶμέν Σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι πᾶσι Κόρη ἄφεσιν, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι τῇ σκέπῃ Σου.

Τάξις Εὐαγγελίου τοῦ Ὄρθρου

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ. (δὶς)

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον. Βλέπε Δεκεμβρίου Ε΄, τὸ τῆς Λειτουργίας, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ια΄ 27-30.

Βλέπε Ἐπίμετρον, σελ. 29.

Ὁ Ψαλμὸς Ν΄.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα Ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν Οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β΄.

Δεῦτε χορεῖαι, τὴν δόξαν Χριστοῦ ποθοῦσαι, ἐνθέοις ᾄσμασι τιμήσωμεν, τὸν νέον ἐν ἀσκηταῖς, κάλλος σεπτόν, Ἱερώνυμον· τῆς Τριάδος ἥδυσμα πανθαύμαστον, τῆς Παρθένου, ῥήτορα θεόφθογγον, οὗ τὰ ἆθλα ἐθαύμασαν Ἄγγελοι· καὶ Λειψάνοις, Αὐτοῦ προσπέσωμεν, τὴν Χάριν κράζοντες, νέμοις ἅπασιν.

* * *

Οἱ Κανόνες

Ὁ τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἱρμῶν, καὶ ὁ τοῦ Ὁσίου, ἄνευ Εἱρμῶν*.

Τῆς Θεοτόκου, ἄνευ Ἀκροστιχίδος, φέρων τὰ ὅσα πρὸς Αὐτὴν Ὀνομαστήρια.
Ὁσίου Νικοδήμου Ἁγιορείτου.

Ἦχος δ΄.

Ὠδὴ α΄. Ὁ Εἱρμός.

«**Ἀ**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος, Ταύτης τὰ θαύματα».

Ὑμνῆσαι βουλόμενος, τὰ μεγαλεῖά Σου Ἄχραντε, τοῦ λόγου μοι δώρησαι, τὴν καλλιέπειαν, Μήτηρ πέλουσα, τοῦ μόνου Θεοῦ Λόγου, καὶ λύσιν πρυτάνευσον, τῶν ἐπταισμένων μοι.

Μωσῆς ὁ Θεόπνευστος, Βάτον προεῖδέ Σε Δέσποινα, πυρὶ φλεγομένην μέν, μὴ καιομένην δέ, προπιστούμενος, τὸ ἐπὶ Σοὶ Παρθένε, χωρῆσαν ἐν μήτρᾳ Σου πῦρ τῆς Θεότητος.

Προφήτης ὁ ἔνθεος, Ῥάβδον καὶ Ῥίζαν προέφη Σε, Μαρία θεόνυμφε, ὁ μεγαλόφωνος· ἡμεῖς δὲ Ἔφορον, τοῦ Ἄθω Σε καλοῦμεν, οἱ δοῦλοί Σου Πάναγνε, νῦν καὶ Προστάτιδα.

Ἐκ θείας ἀκήκοε, Γῆν ὁ Θεόπτης Ἁγίαν Σε, φωνῆς προσειπούσης Σε, τὴν ὑπερένδοξον, διὸ Δέσποινα, πόλου καὶ γῆς ὡς οὖσα, συντήρει καὶ φύλαττε τοὺς Σὲ δοξάζοντας.

(*) **Β**λ. ἐν σελίδι 21ῃ τῆς παρούσης, *Περὶ τῶν ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ τῶν Κανόνων τοῦ Ὄρθρου ψαλλομένων Τροπαρίων.*

Τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
«Ἱερωνύμῳ Νέῳ Κυπριανοῦ στόνος».

Ἦχος πλ. δ΄.

Ὠδὴ α΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἵλεως νῦν γενοῦ μοι, Σῶτερ καὶ Θεέ μου, τῷ Φωτὶ Πατρός, καὶ Παρακλήτου νεύσει, δός μοι χεῖρα, τιμᾶν Ἱερώνυμον.

Ἔλεος νῦν αἰτοῦμεν, πόθῳ προσκυνοῦντες, ἐν Μονῇ σεπτῇ, Παρασκευῆς τῆς θείας, τῶν Λειψάνων, τὴν Θήκην τοῦ Κτήτορος.

Θεοτοκίον.

Ῥήσεις τῶν Καινοτόμων, θείαις συγγραφαῖς Σου, ἐδαφίσας Σύ, ὦ τῶν Γνησίων κλέος, τὴν Θεοτόκον, ἀνύμνεις ποιήμασιν.

Καταβασία· Χέρσον ἀβυσσοτόκον.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Ἀλήθειαν κράζει Σε Παρθένε, καὶ Γῆν τε ἐπίσης ποθητήν, ὁ Ψαλμῳδὸς ἐν Πνεύματι, ἡμεῖς δέ Σου οἱ τρόφιμοι, Προστάτιδα καὶ Δέσποινα, τοῦδε Σοῦ Κλήρου κηρύττομεν.

Θαιμὰν ὁ Προφήτης Σε κηρύττει, Παρθένε ὁ θεῖος Ἀββακούμ, καὶ Ὄρος αἰνιττόμενος, τὸν ἀπὸ Σοῦ τμηθέντα τε, Λίθον ἀτμήτως Ἄχραντε, Ὃν Δανιὴλ προεώρακεν.

Ἐλαίαν κατάκαρπόν Σε ἔφη, ἑστῶσαν ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ Κιβωτὸν Πανάχραντε, ὁ Ψαλμῳδὸς ἐν Πνεύματι, ἡμεῖς δέ Σε τὴν Ἔφορον, Σώτειραν πάντων κηρύττομεν.

Καλεῖ Σε τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ Θρόνον Παρθένε ὑψηλόν, ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ ἄλλος Πύλην λέγει Σε, ἡμεῖς δὲ θαυμασίοις Σου, τὰ μεγαλεῖα δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ὤφθη φυλακτήριον, καὶ ἀῤῥαγέστατον τείχισμα, Σοῦ ἡ Μονή, Πάρνηθος ἐν Ὄρει, Ἱερώνυμε Ὅσιε.

Νεύεις παρακλήσεσι, τῶν δεομένων Σοι Ὅσιε, πέμπων τὸ φῶς, τοῖς ἐσκοτισμένοις, Ἀχαρνῶν τὸ προσφύγιον.

Θεοτοκίον.

Ὕδασι τῶν λόγων Σου, τῆς Θεοτόκου τῇ Χάριτι, ἄρδευσον γῆν, τὴν ἐξηραμένην, τῆς καρδίας μου Ἅγιε.

Καταβασία· Τὸ στερέωμα.

* * *

Καθίσματα

Ἦχος γ΄. Θείας Πίστεως.

Φῶς οὐράνιον, ἑλκύσας Πάτερ, θείοις δώμασι, τῆς Σῆς καρδίας, θεομακάριστος ἐδείχθης Ἱερώνυμε· καὶ ἀνεγείρας, Μονήν Σου εἰς Πάρνηθα, τῶν Σῶν

Λειψάνων, τὴν Θήκην κατέλιπες, ὡς λυτήριον, τραυμάτων ψυχῆς καὶ σώματος, βεβαίωσιν τρανὴν Γνησίας Πίστεως.

Δόξα. Καὶ νῦν.
Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεία γέγονας, Σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας, ἐμὲ οὖν γενόμενον, ῥερυπωμένον, σαρκὸς πλημμελήμασιν ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν Σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

* * *

Κανόνων συνέχεια

Τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«**Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον Θείαν Βουλήν, τὴν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, Σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε».

Κράζει Σε Θεόνυμφε ὁ Ψαλμῳδός, Μήτηρ καὶ Σιὼν ὁ θεόπνευστος, ἀλλὰ καὶ Μήτηρ, οὖσα πάντων τῶν πιστῶν, ἐπισκοπεῖς τὰ τέκνα Σου, τὰ μετὰ αἰδοῦς Σὲ δοξάζοντα.

Κλίνην καὶ Φορεῖόν Σε Μήτηρ Θεοῦ, Ἆσμα τῶν Ἀσμάτων προέφησεν, οἱ δὲ τοῦ Κλήρου, Σοῦ Παρθένε Μονασταί, Σκέπην ἀεὶ καὶ Σώτειραν, καὶ Προστάτιδα πάντες Σε κράζομεν.

Χεῖρα τεταμένην τε καὶ Κεφαλήν, Ἰεζεκιὴλ μεμαρτύρηκε, καὶ ἄλλος Βίβλον, τὴν Παρθένον καὶ Ἁγνήν, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον Σε, τὴν ἡμῶν Προστάτιδα κράζομεν.

Πάλαι Ἡσαΐας Σε Τόμον Καινόν, ὁ μεγαλοκήρυξ προέφησε· καὶ Ζαχαρίας, Σὲ Λυχνίαν τοῦ Φωτός, ἐν ᾟ Χριστὸς ἐσκήνωσε, Φῶς τὸ ἐκ Φωτὸς Ἀειπάρθενε.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ δ΄. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Μωρίας Καινοτόμων, λόγων Σου δυνάμει, διέλυσας εἰς τέλος, χάριτι Κυρίου, Παρασκευῆς Ἱερώνυμε, θείᾳ σκέπῃ, τῆς καὶ διδούσης Σου τὴν ὅρασιν.

Ὡραίους Σου ἀγῶνας, ἕνεκα τῆς Πίστεως, τιμῶμεν κατανύξει, Σὲ Ὁμολογίας, ἱερωνύμου φερώνυμον, καὶ ἐν δόξῃ, Σὲ Ἱερώνυμε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Νεώσασα τὴν φύσιν, Τόκῳ Σου τῷ θείῳ, ἐνέωσας τὴν Πίστιν, Σὺ τῶν Ὀρθοδόξων, Συγκρητιστῶν δὲ τὰ δόγματα, τὰ ἐν Πίστει, Σὺ Θεοτόκε ἐξηφάνισας.

Καταβασία· Ἐκάλυψεν οὐρανούς.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«**Ἐ**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ Σου· Σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύουσα».

Λαβὶς θείου Ἄνθρακος, ὑπάρ-

χεις Παντευλόγητε, ἔτι καὶ Παρθένος γαλουχοῦσα, ὡς καὶ Προφήτης, Δέσποινα μόνη Ἁγνή, κατὰ Ἡσαΐου τὴν φωνήν· ὅθεν Σε δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Παρέστης Βασίλισσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Κτίστου Σου, τοῦ Παμβασιλέως Θεοτόκε, ὁ Προφητάναξ θείως προέφη Δαβίδ, καὶ Ἄθως ὁ Σὸς Κλῆρος βοᾷ, ὡς πλουτῶν τῆς Σκέπης Σου, ἡμῶν Χαῖρε Ὑπέρμαχε!

Πλησίον Σε ἔφησε, καὶ Ἀδελφὴν καὶ Νύμφην τε, Ἆσμα Θεοτόκε τῶν Ἀσμάτων· αἱ δὲ Μοναί Σου, λαμπροφοροῦσαι σεπτῶς, ἐν Ἄθῳ κοσμοῦσι τῇ Μορφῇ, τὰ Εἰκονοστάσια, καὶ κροτοῦσί Σε ᾄσμασι.

Πηγήν Σε ἐνσφράγιστον, καὶ Κῆπον κεκλεισμένον τε, βίβλος ἡ αὐτή Σε ὀνομάζει· οἱ δὲ τοῦ Ἄθω πανευσεβεῖς Μονασταί, Προστάτιδα Ἔφορον Φρουρόν, Σκέπην καὶ Μεσίτριαν, Σὲ καλοῦσι τὴν Δέσποιναν.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ ε΄. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν Σοι.

Ἐκεῖνον Ὃν ἐπόθησας Κύριον, Τοῦτον ἔσχες, λαμπρὲ Ἱερώνυμε, Μονῆς Σου σκέπην εἰς Πάρνηθα.

Ὡράϊζες Πατὴρ Ἱερώνυμε, πᾶσαν ψυχήν, διψῶσαν ὡς ἔλαφον, προστρέχουσάν Σοι εἰς Πάρνηθα.

Θεοτοκίον.

Κυρίως προσφωνοῦμέν Σε Δέσποιναν, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ τὸν Ἱερώνυμον, θεράποντά Σου θεόδηλον.

Καταβασία· Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ ϛ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες Ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ Αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες».

Θυγάτηρ πέλεις Πανάμωμε, κατὰ τὸν ψαλμῳδὸν Σολομῶντά τε, τὸν θεοκήρυκα, Μεμνηστευμένην Παρθένον δέ, κατὰ τὸν θεηγόρον, Λουκᾶν ἐν Πνεύματι.

Ἰδοὺ ὁ Κύριος κάθηται, ἐπὶ Νεφέλης Κούφης ἐν Πνεύματι, ὁ μεγαλόφωνος, βοᾷ Προφήτης Θεόνυμφε· ἡμεῖς δὲ μετ᾽ Ἀγγέλου, Χαῖρέ Σοι κράζομεν.

Πυρός τε ὅρασις πέφυκας, καὶ θέα ὡς Ἠλέκτρου Πανάχραντε, ὥσπερ ἐν Πνεύματι, ὁ ἱερὸς μεμαρτύρηκε, Προφήτης τοῦ Ὑψίστου, Ἁγία Δέσποινα.

Ἡμέρα νὺξ καὶ ἀλλοίωσις, κατὰ τὸν Προφητάνακτα πέφυκας, Θεογεννήτρια, καὶ ἱλασμὸς τοῖς τιμῶσί Σου, τὸν θεῖον Χαρακτῆρα, καὶ Σὲ δοξάζουσι.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ ϛ΄. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ὑπέμεινας ἐν πίστει διωγμούς, καὶ Παρασκευῆς ταῖς πρεσβεί-

αις ἐπέζησας, Ἱερώνυμε σοφέ, ὁ Πατὴρ ἡμῶν.

Πρεσβείαις Σου φωτίζεις τὰς ψυχάς, τῶν προσερχομένων Σοι πίστει καὶ δάκρυσιν, εὐσυμπάθητε Ποιμήν, Ἱερώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων Σου γλυκύτητι πιστῶν, τῶν τεταραγμένων καρδίας εἰρήνευες, Θεοτόκου ταῖς λιταῖς, Ἱερώνυμε.

Καταβασία· Ἐβόησέ Σοι.

* * *

Κοντάκιον καὶ Οἶκος

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Τοῖς εὐλαβῶς προσιοῦσι πίστει θείᾳ, καὶ τῶν Λειψάνων Σου τὴν Θήκην προσκυνοῦσι, τὴν φωτίζουσαν Χάριν πᾶσιν ἀπονέμεις· καὶ χρίων ἀσπαζομένους εἰκόνα Σήν, χαρίζεις αὐτοῖς ταχέως ῥῶσιν ψυχῆς· Σὺ γὰρ Πάτερ ἐδόξασας, Τριάδα Θείαν λαμπρῶς, διὸ νῦν Ἱερώνυμε, χαίροις πάντες βοῶμέν Σοι.

Οἶκος.

Νέον Ὅσιον πάντες, εὐφημήσωμεν πίστει, ἡμεῖς οἱ ὑπ᾽ Αὐτοῦ φωτισθέντες· Ἱερώνυμον λέγω σεπτόν, Ὃν ὁ Ἄθως ὥσπερ ἄνθος ἐξήνθησεν, εἰς δὲ τὸ Ὄρος Πάρνηθος διέλαμψε, διὸ βοῶμεν·

Χαίροις, τὸ ἄνθος τῆς Ἀληθείας,

Χαίροις, τὸ κέρας τῆς Ἐκκλησίας·

Χαίροις, τῆς ἀσκήσεως νέον ἐκλάμπρυσμα,

Χαίροις, τῶν Ὀρθοδόξων στεῤῥὸν περιτείχισμα·

Χαίροις, πύργε ἀκλινέστατε, ἐν ᾧ σώζονται λαοί,

Χαίροις, μάννα θεοδώρητον, δι᾽ οὗ κορέννυνται πιστοί·

Χαίροις, Καινοτόμων ὀλετὴρ ἀκμαιότατος,

Χαίροις, τῶν Εὐσεβούντων λιμὴν γαληνότατος·

Χαίροις, Ὁμολογητῶν ἀνανέωσις,

Χαίροις, ἀγωνιζομένων στερέωσις·

Χαίροις, λαμπρὸν καύχημα Ὀρθοδοξίας,

Χαίροις, καινὸν ἥδυσμα Ὀρθοπραξίας·

Χαίροις, Μύστα τῆς Χάριτος!

Μηνολόγιον.

Τῇ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἱερωνύμου τοῦ Νέου, τοῦ ἐν Ἀχαρναῖς τῆς Πάρνηθος, τοῦ καὶ Κτήτορος τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς.

Στίχοι.

Θεῷ παρασκευάσας σεαυτὸν τοῖς ἱεροῖς τρόποις,
Φερώνυμος Πάτερ καὶ δισσῶς ὤφθης,
Ἱερώνυμε ἄνθος ἐρήμου καὶ μάρτυς,
Πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ Ἰανουαρίου βίου ἀπέστης.

Συναξάριον

Ὁ ἐν Ὁσίοις νέος οὗτος Πατὴρ ἦν ἐκ τῆς εὐάνδρου Κρήτης, υἱὸς τῶν εὐσεβῶν Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης Γερ(ο)αντωνάκη, γεννηθεὶς ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ ἑβδόμῳ (1867ῳ), ἐν τῷ χωρίῳ Βλάτος τῆς Ἐπαρχίας Κισάμου τοῦ Νομοῦ Χανίων, μέλος ὢν εὐλογημένης καὶ πολυτέκνου οἰκογενείας, ἔχων ἀδελφοὺς τέσσαρας καὶ ἀδελφὴν μίαν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας διεκρίνετο διὰ τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἐν Χριστῷ εὐγένειαν, τὴν σοβαρότητα, τὸ ὀλιγόλογον, τὸ ἀσκητικόν, τὸ προσευχητικόν, τὴν ταπείνωσιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐγκάρδιον πίστιν.

Ἔλαβε τὴν ἐγκύκλιον μόρφωσιν ἐν τῇ περιωνύμῳ Ἱερᾷ Μονῇ Χρυσοπηγῆς εἰς τὰ Χανιά, ἔνθα καὶ συνεδέθη διὰ φιλίας ἐν Χριστῷ μετὰ τοῦ συντοπίτου αὐτοῦ καὶ μετέπειτα Ἁγιορείτου Πνευματικοῦ Ματθαίου Λαυρεώτου καὶ Σιμωνοπετρίτου, εἶτα δὲ Ἐπισκόπου Βρεσθένης († 1950).

Ἐν ἔτει 1891ῳ, εἰσελθὼν καὶ ἀφιερωθεὶς εἰς τὴν παλαίφατον Ἁγιορειτικὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ὁσίου Παύλου Ξηροποταμινοῦ (Η´ αἰ.) καὶ διανύσας βίον θεάρεστον, μετὰ διετίαν ἐκάρη Μοναχός, λαβὼν τὸ ὄνομα Ἱερώνυμος καὶ συνέχισε τὴν οὐρανοδρόμον πορείαν αὐτοῦ, ἔμπλεως θείου ἔρωτος, ἀξιωθεὶς μάλιστα καὶ ἐξαιρετικῆς Θεοτοκοφανείας.

Μετὰ τὴν θείᾳ νεύσει Χειροτονίαν αὐτοῦ εἰς Ἱερομόναχον, αὐξήσας τοὺς ἐν Χριστῷ καὶ διὰ Χριστὸν κόπους τῆς ἀσκήσεως, καταφλεγόμενος δὲ ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου, ἠνοίχθη εἰς τὴν Ἔρημον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ διαιτώμενος, ὡς Ἄγγελος δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν νυχθημερὸν τὸν ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενον παντελεήμονα Θεόν.

Σοβαρά τις πάθησις τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἐπιφέρουσα σταδιακὴν ἀπώλειαν τῆς ὁράσεως αὐτοῦ, ὑπεχρέωσε τὸν Ὁσιώτατον Γέροντα, ὅπως ἐξέλθῃ ἐν ἔτει 1923ῳ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους, πρὸς ἀναζήτησιν θεραπείας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα οἰκονομίᾳ Θεοῦ παρέμεινεν ἕως τῆς ὁσιακῆς ἐκδημίας αὐτοῦ πρὸς Κύριον, μετὰ δύο δεκαετίας που, διαλάμψας ὡς Ὁμολογητὴς τῆς Πίστεως καὶ διωχθεὶς ποικιλοτρόπως, ὡς ἀντιταχθεὶς στερῤῥῶς εἰς τὴν ἐκ Δυσμῶν Ἡμερολογιακὴν Καινοτομίαν ἐν ἔτει 1924ῳ, ἅμα δὲ ἀναδειχθεὶς εἰς Μέγαν Διδάσκαλον τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Ἐκκλησιαστικῆς Ζωῆς, Προορατικὸν καὶ Σημειοφόρον Πνευματικὸν Ὁδηγὸν τῶν Ζηλωτῶν τῆς Πατρῴας Εὐσεβείας, Λαϊκῶν, Κληρικῶν τε καὶ Μοναχῶν.

Θαυμαστῷ τῷ τρόπῳ, νεύσει θείᾳ, παρὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁράσεως αὐτοῦ, ὁ ἐν Ὁσίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἱερώνυμος ἠξιώθη, ὅπως ἱδρύσῃ τὴν παρὰ τὰς Ἀχαρνὰς τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὰς ὑπωρείας τῆς Πάρνηθος, ἐν ἔτει 1926ῳ καὶ ἑξῆς, τὸ ἱερὸν Σεμνεῖον τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, πόλον ἕλξεως εὐλαβῶν Μοναζουσῶν, ταυτοχρόνως δὲ νὰ καλλιεργήσῃ ἔτι καὶ ἔτι τὸ ποιητικὸν ἅμα τε καὶ διδακτικὸν χάρισμα αὐτοῦ, ὡς φύσις εὐαίσθητος καὶ ποιητική, καταλιπὼν ἀναριθμήτους σελίδας ἐμμέτρου ποιητικοῦ λόγου.

Ἐν ἔτει 1943ῳ, μηνὶ Ἰανουαρίῳ, τῇ ιε´, παρέδωκε τὴν ὁσιακὴν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, Ὃν ἠγάπησεν ἐκ νεότητος αὐτοῦ καὶ διηκόνησεν εὐόρκως, καταυγαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀκτίστου Φωτὸς καὶ διαβιῶν συμφώνως τῇ Ἀθωνικῇ Ἡσυχαστικῇ Παραδόσει.

Τὸ χαριτόβρυτον αὐτοῦ Σκῆνος ἐτάφη ἐν τῇ Ἱερᾷ αὐτοῦ Μονῇ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς παρὰ τὰς Ἀχαρνάς, ἔνθα καὶ ἡ Σύναξις αὐτοῦ ἐπιτελεῖται, τὰ δὲ θαυματόβρυτα Λείψανα αὐτοῦ, ἀνα-

κομισθέντα ἐν ἔτει 2000ῷ, εὐλογίαν καὶ εὐωδίαν ἀποπνέουσι πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἀ**μήν.

Ταῖς Αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις,
Χριστὲ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

* * *

Κανόνων συνέχεια

Τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«**Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Παντευλόγητε, τὴν γῆν ἡ οὐρανώσασα, τῷ θείῳ τόκῳ Σου· διὸ καλῇ Οὐρανός, κατὰ τὸν θεόπνευστον, Δαβὶδ τὸν λέγοντα· Ὅτι Κύριος, ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν, ὁ ἀεὶ Εὐλογημένος.

Ἐκ Σοῦ Ἄχραντε, ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Κύριος, Ἀνατολὴν δὲ οὐκοῦν, καλεῖ Σε ἐν Πνεύματι, Δύσιν δὲ πάλιν τε, ὁ θεόπνευστος, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον Σε, τὴν ἀεὶ Εὐλογημένην.

Τὰ ὁρμήματα, τοῦ ποταμοῦ εὐφραίνουσι, πόλιν τὴν ἔμψυχον, Θεοῦ τοῦ ζῶντος Ἁγνή· διόπερ καὶ Ἥλιος, καὶ Πόλις εἶ τοῦ Θεοῦ, Ὑπερύμνητε, ὡς ὁ Δαβὶδ προείρηκε, ὁ Προπάτωρ Σου Παρθένε.

Τόπον λέγει Σε, ὁ Ἰακὼβ καὶ Κλίμακα, καὶ Πλίνθον ἕτερος, οἱ δὲ τοῦ Σοῦ φοιτηταί, τοῦ Κλήρου καλοῦμέν Σε, Λιμένα εὔδιον, ὦ Πανάχραντε, καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ ἀντίληψιν καὶ σκέπην.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἴδετε κάκωσιν ψυχῆς μου, τῆς ἐν πάθεσι δεινῶς χειμαζομένης· ἀναψύξατε οὖν, λιτῶν Ὑμῶν τῇ δρόσῳ, Παρασκευὴ θεόγνωστε, Ἱερώνυμε θεόπτα.

Ἅγνισον νοῦν μου καὶ καρδίαν, τῇ ἀγνοίᾳ καὶ τῇ λήθῃ πωρωθεῖσαν, καὶ τῷ θείῳ φωτί, ὁσίων πρεσβειῶν Σου, τὸν θησαυρὸν παράσχου μοι, τὸν τοῦ Πνεύματος, φωτόφρον.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον ἐμοὶ τῷ ἀχαρίστῳ, απογνώσεως πελάγει νηχομένῳ, καὶ ἐλπίδος ῥοαῖς, διάσωσον βοῶντι· Ἐλπιδοτόκε Πάναγνε, ἡ Τροφὸς Ἱερωνύμου.

Καταβασία· Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«**Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ Τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλου-

σαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Σὲ ἐν γυναιξὶν Εὐλογημένην, Λουκᾶς ἐν Ἁγίῳ ἔφη Πνεύματι· Πόκον δὲ θεόδροσον, Θεοτόκε Πάναγνε, ὁ Γεδεὼν προεῖδέ Σε, καὶ ὁ Δαβὶδ οἱ κλεινοί, Προφῆται, τοῦ Υἱοῦ Σου Παρθένε, Ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αὖθις Μαριὰμ ὁ θεηγόρος, Λουκᾶς ὁ αὐτὸς καὶ Μακαρίαν Σε, ἔφη ὁ δ᾿ Ἀρχάγγελος, τὸ Χαῖρέ Σοι προείρηκε, Ὃς ἐκ Θεοῦ παρέστη Σοι, ἀπ᾿ Οὐρανοῦ καταπτάς, ὁ θεῖος, Γαβριὴλ Θεοτόκε, ὁ τῶν Μυστηρίων, διάκονος τῶν θείων.

Σὲ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον, Προφῆται οἱ θεηγόροι προκατήγγειλαν· οὗτοι γὰρ ἐν Πνεύματι, Σὲ προεωράκασι, Θεοῦ καὶ προειρήκασι, τοῖς πᾶσιν Ἄχραντε, τὰ Σοί, παρὰ Θεοῦ μεγαλεῖα, καὶ τὸν ἐν ὑστέροις, καιροῖς ἐκ Σοῦ τεχθέντα.

Ἄπειρα ὑπάρχει Σου Παρθένε, καὶ πλήρη τὰ μεγαλεῖα καὶ ἐξαίσια, Σοῦ καὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ οἱ δοῦλοί Σου, οἱ γνήσιοί Σου Δέσποινα, πολλά Σοι ἔπλεξαν, ἐγκώμια, καὶ ὕμνους καὶ λόγους, καὶ πρὸς τὸν Υἱόν Σου, τὸν μόνον Θεὸν Λόγον.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ η΄. Οἱ θεοῤῥήμονες Παῖδες.

Ὁλικωτάτῃ ψυχῇ Θεὸν ἀγαπήσας, ὁλολαμπὴς συγχορεύεις, Παρασκευῇ ἐν λαμπρότησι τῶν Ἁγίων ἐν δόξῃ, Τριάδος φαιδρότησιν.

Ὕψωσας νοῦν Σου Ἡλίῳ τῷ Ἀνεσπέρῳ, Παρασκευῆς βοηθείᾳ, καὶ φωταυγὴς Σὺ γενόμενος, Ἱερώνυμε Πάτερ, φωτίζεις τὰ τέκνα Σου.

Θεοτοκίον.

Σεμνολογίαις ἀπαύστοις ἡ Ἐκκλησία, ἐγκωμιάζει τὸν Λόγον, τὸν κενωθέντα Ὑπέρθεον, Ἱερώνυμε θεῖε, Παρθένου τὸ ἥδυσμα.

Καταβασία· Ἀστέκτῳ πυρὶ ἑνωθέντες.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«**Ἅ**πας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, ἀΰλων Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε ἁγνή, ἀειπάρθενε».

Ἅπας γηγενής, θαυμάζει γηθόμενος τὰ μεγαλεῖά Σου, Μῆτερ ἀειπάρθενε, καὶ τῶν θαυμάτων Σου, τὸ ἀπέραντον· τὴν δὲ σεπτὴν Εἰκόνα Σου, καὶ χαριτόβρυτον, μεγαλύνει, τῶν Ἀγγέλων Σύστημα, ὁ δὲ δῆμος πιστῶν μακαρίζει Σε.

Ἄγει Ἑορτήν, Παρθένε ἡ ποίμνη Σου, ἡ ἐν τῷ Ἄθωνι, ἐπὶ τῇ Συνάξει Σου, καὶ μνείαν ἄγουσα τῶν Θαυμάτων Σου, τοῖς πᾶσι διαγγέλει Σου, τὰς θείας χάριτας, καὶ προνοίας, ἃς περὶ τὸν Κλῆρόν Σου, Θεοτόκε παρέχεις ἑκάστοτε.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ, νῦν ἡ Κληρουχία Σου, καὶ γὰρ ἐπλούτησε, Μῆτερ Ἀειπάρθενε, Σὲ Πολιοῦχον, καὶ ἀντιλήπτορα, Ἣν περιέπεις ἄνωθεν, τοὺς δ᾽ ἐν αὐτῇ σκολιούς, μὴ παρόψῃ, τοὺς ἐχθρούς Σου Δέσποινα, ἀλλ᾽ ἀπόδος αὐτοῖς τὰ ἐπίχειρα.

Δέχου προσηνῶς, τοῦτό μου τὸ πρόσφορον, Θεοχαρίτωτε, τοὺς ἀνευφημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦντας, τὰ μεγαλεῖά Σου, τῆς θείας δόξης Ἄχραντε, μετόχους ποίησον, χορηγοῦσα, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ταῖς λιταῖς Σου πρὸς Κύριον πάντοτε.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ θ΄. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Τεῖχος θεόδμητον Μονή, ἣν ἀνήγειρας σεπτὲ Ἱερώνυμε, τέχνας τοῦ δαίμονος, στεῤῥῶς ἐκκροῦον Χάριτι Πνεύματος, Παρασκευῆς δὲ ἱεραῖς, πρεσβείαις τῆς Μάρτυρος, διό Σε ἅπαντες, εὐγνωμόνῳ τῇ φωνῇ νῦν γεραίρομεν.

Ὄρος τῆς Πάρνηθος φωτός, ὡς θεόῤῥητος πηγή, δίψαν τοῦ Πνεύματος, Πιστῶν τρεχόντων πάντων σβεννύουσα, ἡ δὲ Λειψάνων Σου Σορός, ὡς Ὄρος τῆς Χάριτος, τὸ βλύζον θαύματα, καὶ διῶκον τοῦ ἐχθροῦ τὰ πανουργεύματα.

Νάματα Πνεύματος Θεοῦ, ἐκ χειλέων Σου γλυκύφθογγα ῥήματα, τρέφοντα ἅπαντα, ζητοῦντας Ἄρτον Θεῖον τῆς Χάριτος, καὶ γνησιώτατον καρπόν, ἐν Πίστει καὶ Ἤθεσι, καὶ τῆς Προστάτιδος, τῆς σεπτῆς Παρασκευῆς τὴν παράκλησιν.

Ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, ἀνυψοῦμέν Σε κλεινὲ Ἱερώνυμε, ὅτι ἀνύψωσας, Χριστὸν Σωτῆρα θείαις ἀσκήσεσι, τῇ βοηθείᾳ τῆς Μητρός, Παρθένου Θεόπαιδος, Ἣν καὶ ἀνύμνησας, καὶ ποιήμασι καὶ βίου λαμπρότητι.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς δούλους Σου Ἁγνή, τοὺς τιμῶντας σεπτὸν Ἱερώνυμον, θεῖον θεράποντα, Τριάδος θείας, Σὲ δὲ ὑμνήσαντα, παρθενικότητι ζωῆς, φροντίδι ἀμνάδων Σου, Ὃν καὶ ἐδόξασας, ἐν ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον Ἄχραντε.

Καταβασία· Ἐν νόμῳ, σκιᾷ καὶ γράμματι.

* * *

Ἐξαποστειλάρια

Ἦχος γ΄. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Θεομιμήτως Πάτερ, ὦ Ἱερώνυμε κληθείς, καὶ διὰ φωτὸς τοῦ Θείου, πᾶσιν ἐκλάμψας ὡς φωστήρ, Παρασκευῇ τῇ Ἁγίᾳ, συνανυμνεῖσαι ἀξίως.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χαρά, Χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

* * *

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἱστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ΄, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δεῦτε προσφέρωμεν ἅπαντες, τῶν Ὀρθοδόξων Χοροί, εὐωδίας θυμίαμα, ἐν Μονῇ τῆς Πάρνηθος, μελῳδίας ἐν δάκρυσι, σεμνολογοῦντες, Κτήτορα ἅγιον, καὶ ἐκ βαθέων ἀναβοήσωμεν· ὢ Ἱερώνυμε, τῶν Πιστῶν νεόφωτε, λαμπρὲ ἀστήρ, ἀδύτως ἐκλάμπεις νῦν, εἰς ὁδηγίαν ἡμῶν. (δὶς)

Ὕμνους ὁσίους ἐπάδοντες, ἐν καθαρότητι νοῦ, νῦν λαμπρῶς εὐφημήσωμεν, τὸν Ποιμένα ἅπαντες, τὸν γλυκὺν καὶ φιλάνθρωπον, καὶ συγγραφέα, τὸν γλαφυρώτατον, τὸν θεωθέντα φωτὶ τοῦ Πνεύματος· ὢ Ἱερώνυμε, τῶν πλανῶν καθαίρεσις, τῶν δὲ Πιστῶν, θεόδωρον ἥδυσμα, καταδροσίζον αὐτούς.

Μύστην Εὐχῆς ἱκετεύσωμεν, τοῦ δωρηθῆναι ἡμῖν, κατανύξεως δάκρυα, τοῦ νοὸς διαύγειαν, καὶ τὴν ἄνωθεν ἔλλαμψιν, τοῦ Παρακλήτου, Πνεύματος ἅγνισιν, καὶ τῆς καρδίας τὸ εὐσυμπάθητον· ὢ Ἱερώνυμε, τοῦ Φωτὸς συνόμιλε, καὶ τοῦ Χριστοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, ἀνακαινίζον ἡμᾶς.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν φιλεόρτων δῆμοι, τὸν λαμπροφεγγῆ Σε ἀστέρα γεραίρομεν· ἐν Μονῇ Σου τῇ θείᾳ, ἀγῶνας τελέσας, τοὺς δαίμονας ᾔσχυνας. Λυχνία χρυσῆ, ἀληθῶς ὡράθης, Πάρνηθος κλέϊσμα· ἀθλήσας νομίμως γάρ, ἐστήριξας Ποίμνιον τῶν Γνησίων· καὶ νῦν τὰ τέκνα Σου σκέπασον, γρηγοροῦντα καὶ τιμῶντά Σε.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὰ Οὐράνια ὑμνεῖ Σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ Ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν Σου Κύησιν· Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη.

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἡ Ἐκτενὴς καὶ τὰ **Π**ληρωτικά.

Ἀπόλυσις.

* * *

Ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ

Τυπικά.

Ὁ Ψαλμὸς ρβ΄, Ἦχος πλ. δ΄, ὡς καὶ ὁ Ψαλμὸς ρμε΄, Ἦχος β΄.

●

Μακαρισμοί.

Ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄ καὶ ψάλλομεν ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου, ἐκ τῆς Ὠδῆς γ΄ καὶ ἐκ τῆς Ὠδῆς ϛ΄.

Ἀπόστολος.

Βλέπε Παρασκευὴ τῆς ΙΘ´ Ἑβδομάδος, Πρὸς Φιλιππησίους α´ 27 - β´ 4.

Βλέπε Ἐπίμετρον, σελ. 30.

Εὐαγγέλιον.

Βλέπε, Νοεμβρίου ς´, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν, ιβ´ 8-12.

Βλέπε Ἐπίμετρον, σελ. 33.

•

Κοινωνικόν.

Ψαλμὸς ρια´ 6.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. **Ἀ**λληλούϊα.

* * *

Μεγαλυνάριον

Ἦχος πλ. δ´.

Χαίροις τῶν Ὁσίων ἄνθος καινόν, Πάρνηθος ἡ κρήνη, ἡ δροσίζουσα τοὺς Πιστούς, τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ τῆς Ὀρθοπραξίας, κανὼν καὶ θεία στάθμη, ὦ Ἱερώνυμε!

* * *

Στίχοι

Τῷ πονήσαντι Σὺ Χάριν Χριστὲ δίδου,
ὑμνήσαντι γέρας Ἱερωνύμου.

Νόστον ἐκ βάθους τῷ Χριστῷ ἀναφέρω,
ἐν συντριβῇ ᾄδων τὰ Ἱερωνύμου.

Ὕμνους τῶν ἄθλων τῷ Θεῷ νῦν προσφέρω,
Κυπριανὸς τάλας τοῦ Ἱερωνύμου.

†

Τῷ δὲ Δοτῆρι
καὶ Εὐεργέτῃ Θεῷ ἡμῶν,
τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ θείῳ Παρακλήτῳ,
δόξα, προσκύνησις,
καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!

Περὶ τῶν ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ τῶν Κανόνων τοῦ Ὄρθρου ψαλλομένων Τροπαρίων*

α. Ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ τῶν Κανόνων τοῦ Ὄρθρου, **τὰ Τροπάρια τῶν Κανόνων μετὰ τοῦ Εἱρμοῦ ὀφείλουσι γίνεσθαι ιδʹ,** ἐκτὸς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ τῶν μεθεόρτων, ὅτε γίνονται ὡς ἐν ταῖς περὶ αὐτῶν διατάξεσι διαλαμβάνεται.

β. Εἰς τοὺς Κανόνας τοὺς εἰς οἱανδήποτε ἄλλην περίστασιν ψαλλομένους **οὔκ ἐστιν ὡρισμένη ἡ ποσότης τῶν τροπαρίων ἑκάστης Ὠδῆς.** Μόνον ἀνάγκη ἐστίν, ἵνα ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ ὦσιν ἄρτια τὰ Τροπάρια, διὸ καὶ ἐὰν ὦσι γʹ δευτεροῦμεν τὸ πρῶτον ἵνα γίνωσι τέσσαρα, ἐὰν ὦσι εʹ δευτεροῦμεν τὸ πρῶτον ἵνα γίνωσιν ἕξ, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐὰν δὲ ὦσιν ἄρτια, οὐδὲν διπλασιάζομεν.

γ. Εἰς τὰς Μνήμας τῶν ἑορταζομένων Ἁγίων, ἐν αἷς οὐ ψάλλεται Παρακλητική, ὅταν τύχωσιν ἐκτὸς Κυριακῆς, προεορτίων, μεθεόρτων καὶ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐν τῷ Ὄρθρῳ ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου *Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς* (ἤτοι ὁ τῆς Μικρᾶς Παρακλήσεως) μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ϛʹ καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου εἰς ηʹ.

- Μόνον ἐν ταῖς Μνήμαις τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου (Σεπτεμβρίου κϛʹ), Ἀποστόλου Ἀνδρέου, Ἁγίου Νικολάου, Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ Ἁγίου Παντελεήμονος, ὑπάρχει δι᾽ ἑκάστην αὐτῶν ἴδιος Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀναγράφεται ἐν τοῖς Μηναίοις.
- Ἐν δὲ ταῖς Μνήμαις τοῦ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου, καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν τε κορυφαίων καὶ τῶν δώδεκα (κθʹ καὶ λʹ Ἰουνίου), ἐν τῷ Ὄρθρῳ Κανὼν τῆς Θεοτόκου οὐ ψάλλεται (ἐκτὸς ἐὰν τύχωσιν ἐν Κυριακῇ), ἀλλὰ λέγεται ὁ πρῶτος Κανὼν τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ηʹ καὶ ὁ δεύτερος ἄνευ τῶν Εἱρμῶν εἰς ϛʹ.

(*) Βλ. Γεωργίου Ῥήγα Οἰκονόμου, Τυπικόν, Λειτουργικὰ Βλατάδων – 1, σελ. 92-94, ἔκδ. Πατριαρχικοῦ Ἱδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσσαλονίκη 1994.

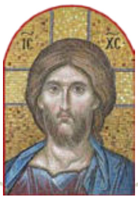

Τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου Πάρνηθος

Ὕμνος
εἰς τὴν Ἁγίαν Ὁσιοπαρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Παρασκευὴν

Δεῦτε σεμναὶ νεάνιδες καὶ φρόνιμοι παρθένοι,
μετ᾽ εὐλαβείας καὶ χαρᾶς καὶ ταπεινοφροσύνης,
τιμήσωμεν, δοξάσωμεν μὲ πόθον καὶ ἀγάπην,
τὴν σεβαστὴν Μητέρα μας, Προστάτιδα μεγάλην.

Ὁσιομάρτυρα Χριστοῦ Παρασκευὴν Ἁγίαν,
Παρθένον τὴν πανάριστον καὶ ἐκλεκτὴν Ἀμνάδα,
τοῦ λατρευτοῦ Κυρίου μας Χριστοῦ τοῦ γλυκυτάτου,
ἥτις διὰ τὴν ἀγάπην Του ἀρνήθηκε τὰ πάντα,
τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, εὐγένειαν καὶ πλοῦτον,
τὴν ὡραιότητα σαρκός, γονεῖς καὶ συγγενεῖς Της.

Τροφάς, ποτά, ἐνδύματα ποικίλα καὶ ὡραῖα,
διασκεδάσεις καὶ τρυφὰς καὶ συνηθείας πάσας,
περιποιήσεις καὶ λοιπὰ σαρκὸς τῆς φθειρομένης,
κ᾽ εἰς Παρθενῶνα ἅγιον εἰσῆλθε καὶ ἐκλείσθη,
μὲ ἀγρυπνίας, προσευχάς, δάκρυα καὶ νηστείας,
μ᾽ εὐλάβειαν, ταπείνωσιν, ὑπακοήν, ἀγάπην.

Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὑπέμεινε προθύμως·
Αὐτὸν γὰρ μόνον ἡ Καλὴ ἐπόθει νὰ κερδίσῃ,
Αὐτὸς γὰρ ἦτο δι᾽ Αὐτὴν πλοῦτος, τιμὴ καὶ δόξα,
τροφὴ καὶ πολυτέλεια, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη.
Ἐμίσησε τὰ πρόσκαιρα καὶ μάταια τοῦ κόσμου,
ἐκέρδισε τὰ ἄφθαρτα ζωῆς τῆς αἰωνίου.

Δεῦτε λοιπόν, ὦ τέκνα μου, μ᾽ εὐλάβειαν μεγάλην,
δεῦτε καὶ προσκυνήσωμεν τὴν ἄριστον Μητέρα,
Κόρην σεμνήν, πανάλευκον, Παρασκευὴν Ἁγίαν,
τὴν ἄμισθόν μας Ἰατρόν, Προστάτιδα, Φρουρόν μας,
καὶ ἱκετεύσωμεν Αὐτὴν μετὰ θερμῶν δακρύων.

Ἵνα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν Της τέκνων,
πρεσβεύῃ καὶ παρακαλῇ τὸν λατρευτὸν Χριστόν μας,
ἵνα φρουρῇ καὶ εὐλογῇ ἀεὶ καὶ προστατεύῃ,
τὸν Οἶκον Της τὸν ἅγιον κ᾽ ἡμᾶς ἀκαταπαύστως,
καὶ ὁδηγῇ εἰς τὸ καλὸν καὶ νὰ μᾶς προστατεύῃ,
καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν νὰ μᾶς καταξιώσῃ.

Καὶ πάντας τοὺς ἁπανταχοῦ, γνησίους Ὀρθοδόξους·
Ἀμήν, Ἀμήν, ὦ Κύριε, Θεέ μου γενηθήτω,
πρεσβείαις τῆς Πανάγνου Σου Μητρὸς Ἀειπαρθένου,
Ἁγίας Σου Παρασκευῆς, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων!

Ἐπίμετρον

Ἀναγνώσματα Ἑσπερινοῦ

Εἴσοδος. **Φ**ῶς ἱλαρόν. **Τ**ὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. **Τ**ὰ Ἀναγνώσματα.

α΄. Σοφίας **Σ**ολομῶντος τὸ **Ἀ**νάγνωσμα. Κεφάλ. γ΄ 1-9.

1. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος.

2. **Ἔ**δοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν,

3. **Κ**αὶ ἡ ἀφ᾽ ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.

4. **Κ**αὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης·

5. **Κ**αὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους Ἑαυτοῦ·

6. **Ὡ**ς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς.

7. **Κ**αὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται·

8. **Κ**ρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

9. **Ο**ἱ πεποιθότες ἐπ᾽ Αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Ὁ Εὐσεβής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς, παρὰ τὶς δοκιμασίες Του, εἶναι μέσα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, γεμᾶτος εὐλογίες

1. **Μ**ὲ τοὺς Εὐσεβεῖς ὅμως δὲν συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τοὺς ἀσεβεῖς· ἡ ὕπαρξίς Τους εὑρίσκεται ὑπὸ τὸ παντοδύναμο προστατευτικὸ χέρι τοῦ Θεοῦ· καμμία θλῖψις καὶ δοκιμασία δὲν θὰ ἀγγίξῃ Αὐτούς, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ προνοητὴς Θεός.

2. **Ε**ἶναι ἀλήθεια, ὅτι στὰ μάτια τῶν ἀφρόνων ἀσεβῶν ἡ τελευτὴ

τῶν Εὐσεβῶν θεωρεῖται ὡς ἐκμηδένισις καὶ ἡ ἔξοδός Τους ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ ὡς ὀδυνηρὰ τιμωρία·

3. **Κ**αὶ ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀναχώρησίς Τους ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴν νομίζεται ὡς ὄλεθρος καὶ ἀφανισμός· Αὐτοὶ ὅμως ζοῦν μὲ τὸν Θεὸ εἰρηνικὰ εἰς τὸν αἰῶνα.

4. **Δ**ιότι οἱ Εὐσεβεῖς, ἔστω καὶ ἂν στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πάσχουν καὶ ὑποφέρουν, ἔχουν ὅμως σταθερὴ ἐλπίδα καὶ ἀκλόνητη πεποίθησι στὴν ἀθάνατη καὶ μακαρία ζωὴ πλησίον τοῦ Θεοῦ·

5. **Κ**αὶ ἀφοῦ δοκιμασθοῦν ἐπ᾽ ὀλίγον στὴν παροῦσα ζωή, θὰ λάβουν τελικὰ μεγάλες εὐεργεσίες στὴν αἰωνιότητα.

● **Κ**αὶ τοῦτο, διότι ὁ Κύριος ἐδοκίμασε Αὐτοὺς καὶ διαπίστωσε ὅτι εἶναι γνήσια καὶ ἀφωσιωμένα τέκνα Του, ἄξια εὐεργεσιῶν καὶ ἀμοιβῶν.

6. **Π**ράγματι, ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς ἐδοκίμασε Αὐτούς, ὅπως ὁ χρυσοχόος δοκιμάζει καὶ καθαρίζει τὸ χρυσάφι μέσα στὴν φωτιὰ τοῦ χωνευτηρίου· καὶ ὅταν εἶδε ὅτι εἶναι ἁγνοὶ καὶ καθαροί, Τοὺς ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησι στὴν Πατρική Του Ἀγκάλη, ἀκριβῶς ὅπως δέχεται τὰ ὁλοκαυτώματα τῶν θυσιῶν, τὰ ὁποῖα Τοῦ προσφέρουν.

7. **Ο**ἱ Εὐσεβεῖς αὐτοί, ὅταν ὁ Πανάγαθος Θεὸς Τοὺς ἐπισκεφθῇ, θὰ λάμψουν μέσα στὴν Δόξα Του· καὶ θὰ διατρέχουν τὶς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, ὅπως οἱ σπινθῆρες στὶς καλαμιές.

8. **Τ**ότε, οἱ δοξασμένοι αὐτοὶ Εὐσεβεῖς θὰ ἀναδειχθοῦν Κριτὲς καὶ Δικαστὲς τῶν ἀσεβῶν ἐθνῶν· θὰ εἶναι κυρίαρχοι τῶν λαῶν. Καὶ ὁ Κύριος θὰ εἶναι Βασιλεὺς αὐτῶν αἰωνίως.

9. **Ὅ**σοι εἶναι στηριγμένοι μὲ ἀκλόνητη πεποίθησι στὸν Θεὸ θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ κατανοήσουν τὴν ἀλήθεια αὐτὴ περὶ τῶν Εὐσεβῶν· καὶ αὐτοὶ οἱ πιστοὶ θὰ ὑπομένουν μὲ ἀγάπη τὶς δοκιμασίες καὶ θὰ παραμένουν μὲ ἐμπιστοσύνη πλησίον τοῦ Θεοῦ·

● **Δ**ιότι ὁ Θεὸς δίδει τὴν Χάρι καὶ τὸ Ἔλεός Του στὰ ἀφωσιωμένα τέκνα Του, καὶ ἐποπτεύει στοργικὰ καὶ προστατευτικὰ τοὺς ἐκλεκτούς Του.

* * *

β΄. Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφάλ. ε΄ 15-23, ϛ΄ 1-3.

15. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ.

16. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.

17. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν.

18. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον·

19. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα·

20. Ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ Αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας.

21. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπί σκοπὸν ἁλοῦνται·

22. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι.

Ἀγανακτήσει κατ᾽ αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως.

23. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς.

Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν.

ς'1. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς·

2. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν·

3. Ὅτι ἐδόθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου, Ὅς ἐξετάσει ὑμῖν τὰ ἔργα καὶ τὰς βουλὰς διερευνήσει.

Οἱ Εὐσεβεῖς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς, θὰ ἀμειφθοῦν καὶ θὰ ζοῦν αἰώνια· οἱ Ἄρχοντες ἂς ἀκούσουν τὴν ἀλήθεια αὐτὴ μὲ ταπείνωσι καὶ ἂς γίνουν σοφοὶ

15. Μὲ τοὺς Εὐσεβεῖς ὅμως συμβαίνουν τὰ ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς· οἱ Δίκαιοι ζοῦν αἰώνια καὶ ἡ δίκαιη ἀνταμοιβή Τους εὑρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Κυρίου.

• Ὁ Ὕψιστος φροντίζει στοργικὰ γι᾽ Αὐτοὺς πάντοτε, τόσο στὴν παροῦσα ὅσο καὶ στὴν μέλλουσα ζωή.

16. Ἀκριβῶς γι᾽ αὐτό, θὰ λάβουν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χέρια τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ θὰ στεφθοῦν, τὸ βασιλικὸ διάδημα τοῦ αἰωνίου κάλλους καὶ θὰ βασιλεύουν στοὺς Οὐρανούς.

● Διότι ὁ Θεὸς θὰ σκεπάση Αὐτοὺς μὲ τὴν φιλάνθρωπη δεξιά Του καὶ θὰ Τοὺς ὑπερασπισθῆ ἔναντι τῶν ἐχθρῶν Τους μὲ τὸν ἀκατανίκητο βραχίονά Του, ὡς Παντοδύναμος.

17. Δηλαδή, ἐν ὅσῳ εὑρίσκονται στὴν ζωὴ αὐτὴ οἱ Εὐσεβεῖς, ὁ Κύριος σὰν γενναῖος πολεμιστής, θὰ λάβη ὡς πανοπλία Του τὸν ζῆλον Αὐτοῦ·

● Καὶ θὰ χρησιμοποιήση ὡς ὅπλα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Δικαίου ἀκόμη καὶ αὐτὲς τὶς δυνάμεις τῆς φύσεως.

18. Θὰ ἐνδυθῆ ὡς ἀκατανίκητο καὶ ἀδιαπέραστο θώρακα τὴν δικαιοσύνη καὶ θὰ φορέση ὡς περικεφαλαία τὴν ἀντικειμενικὴ καὶ δίκαιη κρίσι Του.

19. Ὡς ἀσπίδα ἀκαταμάχητη θὰ ἐνδυθῆ τὴν ἁγιότητά Του,

20. Καὶ τέλος, ὡς καλοακονισμένο ξίφος θὰ χρησιμοποιήση τὴν δίκαιη ὀργή Του·

● Καὶ ὅπως προείπαμε, μαζί Του θὰ πολεμήσουν, θείᾳ νεύσει, ἐναντίον τῶν παραφρόνων αὐτῶν ἀσεβῶν, ὅλες οἱ δυνάμεις τῆς φύσεως.

21. Ἔτσι λοιπόν, οἱ κεραυνοί, σὰν εὔστοχα ἀποτελεσματικὰ βλήματα, θὰ ἐκσφενδονισθοῦν ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν· καὶ σὰν νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἕνα καλοτεντωμένο τόξο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ νέφη θὰ ἐκσφενδονισθοῦν καὶ θὰ πλήξουν τοὺς ἀσεβεῖς.

22. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπίσης, σὰν ἀπὸ σφενδόνη, θὰ ἐκσφενδονισθῆ πολὺ καὶ μεγάλο χαλάζι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης θὰ ἀγανακτήση καὶ θὰ στραφῆ ἐναντίον τους, οἱ δὲ ποταμοὶ μὲ αἰφνίδιες πλημμῦρες θὰ κατακλύσουν καὶ θὰ πνίξουν αὐτούς.

23. Ἀκόμη καὶ ὁρμητικὸς ἄνεμος θὰ ἐκσπάση ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν· σὰν φοβερὰ λαίλαπα θὰ τοὺς λιχνίση καὶ θὰ τοὺς διασκορπίση πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

● Βέβαια, ἡ παρανομία θὰ ἐρημώση ὅλη τὴν γῆ καὶ ἡ κακουργία τῶν ἀσεβῶν θὰ ἀνατρέψη θρόνους ἀρχόντων ἐπὶ τῆς γῆς· αὐτὸ ὅμως θὰ εἶναι τὸ τέλος τῶν ἀσεβῶν...

ϛ΄1. Σεῖς λοιπὸν οἱ βασιλεῖς, ἂς ἀκούσετε ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποστοῦν οἱ ἀσεβεῖς ἀπὸ τὸν πολεμιστὴ Κύριο καὶ ὑπερασπιστὴ τῶν εὐσεβῶν· ἂς συνετισθῆτε...

● **Κ**αὶ σεῖς οἱ δικαστὲς ὅλης τῆς οἰκουμένης, ἂς μάθετε καλὰ πῶς ὁ Φιλάνθρωπος Θεὸς κρίνει καὶ ἐνεργεῖ·

2. **Σ**εῖς, ἐπίσης ποὺ κυριαρχεῖτε στοὺς λαούς, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔχετε πάρει ἐπάνω Σας καὶ νομίζετε ὅτι κάτι εἶσθε καὶ γεμίζετε ἀλαζονεία γιὰ τὴν ἐξουσία ποὺ ἔχετε στοὺς ὄχλους τῶν ἐθνῶν· Σεῖς λοιπόν, ἂς ἀκούσετε μὲ πολλὴ προσοχὴ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν Εὐσεβῶν καὶ κατὰ τῶν ἀσεβῶν, συνετισθῆτε καὶ ταπεινωθῆτε.

3. **Δ**ιότι, μάθετέ το καλά: ἀπὸ τὸν Κύριο Σᾶς ἔχει δοθῆ ἡ ἐξουσία· καὶ ἡ κυριαρχία Σας πάνω στοὺς λαοὺς προέρχεται ἀπὸ τὸν Ὕψιστο.

● **Α**ὐτός, νὰ εἶσθε βέβαιοι καὶ νὰ μὴν τὸ λησμονῆτε, θὰ κρίνη, θὰ ἐξετάση καὶ θὰ ἐλέγξη ὄχι μόνο τὰ ἔργα σας, ἀλλὰ θὰ διερευνήση ἀκόμη καὶ ὅλες τὶς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις σας.

■ **Λ**οιπόν, «ἀκούσατε», «ἐνωτίσασθε», «μάθετε», «σύνετε», διότι θὰ εἶσθε ἀναπολόγητοι τώρα ποὺ ἔχετε πληροφορηθῆ τὶς βουλὲς τοῦ Εὐσπλάγχνου Θεοῦ.

* * *

γ'. Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφάλ. δ΄ 7-15.

7. **Δ**ίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται·

8. **Γ**ῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται·

9. **Π**ολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος.

10. **Ε**ὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη·

11. **Ἡ**ρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ·

12. **Β**ασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον.

13. **Τ**ελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς·

14. **Ἀ**ρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας.

Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον,

15. **Ὅ**τι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ.

Ὁ Εὐσεβής, συγκρινόμενος μὲ τὸν ἀσεβῆ, ἔστω καὶ ἂν ἀποθάνῃ πρόωρα, ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ Ὁποῖος Τὸν εὐλογεῖ καὶ Τὸν «ἁρπάζει» ἀπὸ τὸν κόσμο γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν κακία

7. **Ὁ** Εὐσεβὴς ὅμως, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη ἀποθάνῃ πρόωρα, θὰ εἶναι στὴν αἰώνια ἀνάπαυσι·

8. **δ**ιότι τὰ τιμημένα καὶ σεβαστὰ γηρατειὰ δὲν ὀφείλονται / ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ πολλὰ χρόνια ποὺ θὰ ζήση κάποιος, οὔτε ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου προσμετρᾶται ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία του.

9. **Σ**ημασία ἔχει ἡ σύνεσις καὶ ὁ ἅγιος, ὁ ἀκηλίδωτος βίος· δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος δὲν τιμᾶται καὶ δὲν εἶναι ἀξιοσέβαστος, ἐπειδὴ εἶναι πολύχρονος καὶ τὸν κοσμοῦν τὰ λευκὰ μαλλιά.

10. **Ὁ** Εὐσεβὴς εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν συνεχῆ ἀγαπητικὴ φροντίδα τοῦ Εὐσπλάγχνου Θεοῦ· ἐπειδὴ ὁ βίος του εἶναι εὐάρεστος στὸν Κύριο, ἀγαπᾶται ἀπὸ Αὐτὸν καὶ ἐνῶ ζῆ μεταξὺ ἁμαρτωλῶν χωρὶς νὰ παρασύρεται στὴν ἀσέβεια, ἀποθνήσκει καὶ μετατίθεται στὴν ἄλλη ζωή, ὅταν κρίνῃ ὁ Θεὸς ὅτι εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή.

11. **Ἡ** αἰφνίδια αὐτὴ μετάθεσις τοῦ Εὐσεβοῦς στὴν αἰωνιότητα ἔγινε ἀπὸ τὸν εὔσπλαγχνο καὶ σοφὸ Θεό, ὥστε μὴ τυχὸν ἡ κακία ἀλλάξει τὴν σύνεσί του καὶ ἐξαπατηθῆ καὶ παραπλανηθῆ ἡ ἀθώα ψυχή του ἀπὸ τὴν δολιότητα τῆς ἀσεβείας.

12. **Ἂ**ς μὴ φανῆ τοῦτο παράδοξο, διότι ὅλοι γνωρίζουμε, ὅτι ἡ μαγευτικὴ ἕλξις τῆς φαυλότητος σκοτίζει τὸν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν τὴν ζωή του.

■ **Κ**αὶ ὅταν χαθῆ ἡ ὀρθοφροσύνη, ὁ νοῦς ἀρχίζει νὰ ῥεμβάζη σὲ ἁμαρτωλὲς περιοχές, ὁπότε ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀθώου καὶ ἀκάκου βλάπτονται καὶ διαστρέφονται· ἔτσι ὅμως ὁ πρώην Εὐσεβὴς χωρίζεται ἀπὸ τὸν Κύριό του.

13. **Γ**ιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ἂς μὴν ἀμφιβάλουμε γιὰ τὶς κρίσεις τοῦ Εὔσπλαγχνου Θεοῦ. Ὁ Εὐσεβὴς ἂν καὶ ἔφθασε στὴν τελειότητα σὲ μικρὸ σχετικὰ διάστημα χρόνου, ὅμως εἶναι ὡσὰν νὰ συμπλήρωσε πολλὰ ἔτη ἁγίας ζωῆς.

14. **Α**ὐτὸ εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι ἐβίαζε συνεχῶς τὸν ἑαυτό Του καὶ ὅτι εἶχε πολλὴ σύνεσι, ὥστε νὰ ὡριμάση γρήγορα· ἔτσι λοιπόν, ἡ ψυχὴ τοῦ Εὐσεβοῦς ἦταν ἀρεστὴ καὶ ἀγαπητὴ στὸν Κύριο, ὁ Ὁποῖος ἐπέσπευσε στοργικὰ τὴν φυγή Του καὶ τὴν «ἁρπαγή»

Του ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ τὶς παγίδες τοῦ πονηροῦ περιβάλλοντος.

● Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, οἱ ἀσύνετοι καὶ ἀσεβεῖς ἄνθρωποι, ὅταν εἶδαν τὴν πρόωρη ἐκδημία τοῦ Εὐσεβοῦς, δὲν κατενόησαν τὶς θεῖες βουλές, οὔτε ἄλλωστε εἶχαν τὴν διανοητικὴ δύναμι νὰ ἐμβαθύνουν στὸ μυστήριο τῆς «ἁρπαγῆς» τοῦ Δικαίου.

15. Διότι, οἱ Δωρεὲς τῆς Εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶναι ἡ φροντίδα καὶ ἡ ἐπίσκεψίς Του στοὺς Ἐκλεκτοὺς καὶ Ἀφωσιωμένους Του, εἶναι ἀκατανόητες καὶ προκαλοῦν σύγχυσι διανοητικὴ στοὺς ἀσεβεῖς.

* * *

Εὐαγγέλιον Ὄρθρου

Ματθαίου ια΄ 27-30. Βλ. Εὐαγγελιστάριον, Δεκεμβρίου Ε΄, Ὁσίου Σάββα, τὸ τῆς Θείας Λειτουργίας.

27. [Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς Ἑαυτοῦ Μαθηταῖς·] Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός Μου. Καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι.

28. Δεῦτε πρός Με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

29. Ἄρατε τὸν ζυγόν Μου ἐφ᾽ ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ᾽ Ἐμοῦ, ὅτι πρᾷός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν·

30. Ὁ γὰρ ζυγός Μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον Μου ἐλαφρόν ἐστιν.

Ποιὸς γνωρίζει τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό· ὁ ἀναπαυτικὸς ζυγὸς τοῦ Χριστοῦ.

27. Καὶ ὡς ἄνθρωπος ἔχω λάβει πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, διότι ὅλα παρεδόθησαν εἰς Ἐμὲ ἀπὸ τὸν Πατέρα Μου. Καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει τελείως Ἐμένα, τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ Πατρός, παρὰ μόνον ὁ Ὁμοούσιος μὲ Ἐμένα Πατέρας, διότι ὁ ἄπειρος Θεὸς Υἱὸς μόνο ὑπὸ τοῦ ἀπείρου Θεοῦ Πατρὸς εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζεται μὲ πληρότητα καὶ τελειότητα. Ἀλλά, οὔτε τὸν Θεὸ Πατέρα εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζη κανεὶς παρὰ μόνον Ἐγώ, ὁ Ὁποῖος ἔχω γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Πατέρα ὅπως γεννιέται τὸ Φῶς ἀπὸ τὸ Φῶς. Ἐπίσης, τὸν Πατέρα, ὡς Θεὸ Ἄκτι-

στο, ὁ Ὁποῖος γεννάει τὸν Υἱὸ καὶ ἐκπορεύει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γνωρίζει κατὰ Χάριν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖο ὁ Υἱὸς θὰ ἀποκαλύψη (τὸν Πατέρα), ὄχι ὅμως γιὰ τὴν σοφία καὶ σύνεσί του, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἁπλότητα, τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας του καὶ τὸν πόθο νὰ γνωρίση τὸν Θεό.

28. **Γ**ιὰ τὸν λόγο αὐτό, σᾶς ἀπευθύνω μία πρόσκλησι: **Ἄ**ς ἔλθετε πρὸς Ἐμένα ὅλοι ἐσεῖς, οἱ ὁποῖοι λυγίζετε ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὸ βάρος τῶν θλίψεων τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐνοχές, τὶς ὁποῖες προκαλοῦν οἱ φαρισαϊκὲς παραδόσεις, ἐφ᾽ ὅσον ἔχουν νοθεύσει τὸ γνήσιο πνεῦμα τῶν θεϊκῶν Ἐντολῶν. **Ἄ**ς ἔλθετε πρὸς Ἐμένα, τὸν Φιλόστοργο Ποιμένα, ἂς ἑνωθῆτε μαζί Μου, καὶ Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναπαύσω, θὰ σᾶς ξεκουράσω καὶ θὰ εἰρηνεύσω τὶς ἀνήσυχες καρδιές σας.

29. **Ἡ** ὑπακοή σας στὶς Ἐντολές Μου, ἡ ὁποία γίνεται μὲ ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη εἰς Ἐμένα, εἶναι ἕνας ζυγὸς ἐλαφρὺς καὶ εὐχάριστος. **Α**ὐτὸς θὰ σᾶς βοηθήση νὰ μάθετε καὶ διαπιστώσετε, ὅτι δὲν εἶμαι ἕνας αὐστηρὸς καὶ ἀσυμπάθητος Κριτής, ἀλλὰ ὁ πρᾶος καὶ ταπεινὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος θέλει νὰ προσφέρεται εἰς Αὐτὸν καρδιακὴ θυσία, δηλαδὴ Ἔλεος καὶ Εὐσπλαγχνία, καὶ ὄχι ἐξωτερικὲς τυπικὲς/νομικὲς θυσίες. **Ἄ**ν ἔρχεσθε πρὸς Ἐμένα μὲ τέτοια διάθεσι, τότε θὰ εὕρετε ἀνάπαυσι καὶ εἰρήνη στὶς ψυχές σας.

30. **Ἂ**ν λοιπὸν δεχθῆτε νὰ φέρετε τὸν ζυγό Μου αὐτὸν μὲ θυσιαστικὴ διάθεσι ὑπακοῆς καὶ ἀγαπητικῆς ἀφοσιώσεως εἰς Ἐμένα, τότε αὐτὸς ὁ ζυγός Μου, οἱ Ἐντολές Μου, ἡ Διδασκαλία Μου, δὲν θὰ εἶναι γιὰ σᾶς φορτίο βαρύ, σκληρὸ καὶ καταπιεστικό, δὲν θὰ εἶναι ἕνα ἀδυσώπητο καὶ τυραννικὸ *καθηκοντολόγιο·* τότε, θὰ διαπιστώσετε, ὅτι ἡ τήρησις τῶν Ἐντολῶν Μου θὰ ἀποτελῇ γιὰ σᾶς μία ἔκφρασι ἀγάπης ἀπὸ σᾶς πρὸς Ἐμένα. **Κ**αὶ αὐτό, τὸ ὁποῖο γίνεται μὲ τὴν συναίσθησι αὐτή, εἶναι ὠφέλιμο, καρποφόρο καὶ ἑπομένως δὲν ἀποτελεῖ γιὰ σᾶς βάρος, εἶναι ἀνάλαφρο.

* * *

Ἀπόστολος

Πρὸς Φιλιππησίους α΄ 27-β΄ 4. **Β**λ. **Ἀ**ποστολάριον, Παρασκευὴ τῆς ΙΘ΄ Ἑβδομάδος.

Α. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς ρμθ΄ (149).
Δ. Πρόσχωμεν!

Λ. Καυχήσονται ὅσιοι ἐν δόξῃ. (δὶς)
Α. Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν.
Λ. Καυχήσονται ὅσιοι ἐν δόξῃ.
Δ. Σοφία!
Α. Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.
Δ. Πρόσχωμεν!

27. [**Ἀ**δελφοί·] **Ἀ**ξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε, ἵνα εἴτε ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ὑμᾶς εἴτε ἀπὼν ἀκούσω τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἑνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου,
28. καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, ἥτις αὐτοῖς μέν ἐστιν ἔνδειξις ἀπωλείας, ὑμῖν δὲ σωτηρίας, καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ·
29. ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς Αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ Αὐτοῦ πάσχειν,
30. τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες, οἷον εἴδετε ἐν ἐμοὶ καὶ νῦν ἀκούετε ἐν ἐμοί.
β′1. Εἴ τις οὖν παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία πνεύματος, εἴ τις σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί,
2. πληρώσατέ μου τὴν χαράν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἓν φρονοῦντες,
3. μηδὲν κατὰ ἐριθείαν ἢ κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν.
4. Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος.

Α. Ἀλληλούϊα. Ἦχος β΄. Ψαλμὸς ρια΄ (111).
Δ. Πρόσχωμεν!
Λ. Ἀλληλούϊα. (γ΄)
Α. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.
Λ. Ἀλληλούϊα. (γ΄)
Α. Ἐν ταῖς Ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.
Λ. Ἀλληλούϊα. (γ΄)

Ἀγωνιστικὴ ζωὴ ἀνταξία τοῦ Εὐαγγελίου· ἑνότης καὶ ταπεινοφροσύνη.

27. Νὰ φροντίζετε ὅμως, ὥστε νὰ ζῆτε καὶ νὰ συμπεριφέρεσθε μὲ τέτοιο τρόπο, ὁ ὁποῖος ἀξίζει καὶ ἁρμόζει στὸ εὐαγγελικὸ

μήνυμα τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ὡς πολῖτες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἔτσι –εἴτε ὅταν ἔλθω καὶ συναναστραφῶ μαζί σας, εἴτε ὅταν εἶμαι ἀπὼν μακρυά σας καὶ ἀκούσω εἰδήσεις γιὰ σᾶς– νὰ ἔχω τὴν βεβαιότητα, ὅτι εἶσθε σταθεροὶ καὶ ἔχετε ἕνα πνεῦμα-φρόνημα, ὅτι εἶσθε μία ψυχή, ἀγωνιζόμενοι μαζὶ γιὰ τὴν εὐαγγελικὴ πίστι·

28. Χωρὶς νὰ πτοῆσθε-θορυβῆσθε-φοβῆσθε σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους ἐχθρούς σας. Ἡ ἀπτόητος αὐτὴ στάσις σας εἶναι γι᾽ αὐτούς, τοὺς ἐχθρούς σας, σημεῖο καὶ ἀπόδειξις ὅτι θὰ ἀπολεσθοῦν. Γιὰ σᾶς ὅμως εἶναι ἔνδειξις σωτηρίας αἰώνιας. Καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό, ἐφ᾽ ὅσον ὅσα κάνουν οἱ ἀντικείμενοι τοὺς χωρίζουν ἀπὸ τὸν Θεό, ἐνῶ ἐσεῖς –μένοντες ἀνυποχώρητοι σὲ ὅσα κάνουν ἐναντίον σας αὐτοὶ– ἑνώνεσθε μὲ τὸν Θεό.

29. Καὶ τοῦτο εἶναι φανερό, διότι σὲ σᾶς ἔχει δοθῆ τὸ χάρισμα ὄχι μόνο τὸ νὰ πιστεύετε στὸν Σωτῆρά μας Χριστό, ἀλλὰ καὶ νὰ πάσχετε-ὑποφέρετε γιὰ τὴν Ἀγάπη Του.

30. Καὶ ὄχι μόνο νὰ πάσχετε γιὰ τὸν Χριστό μας, ἀλλὰ νὰ ἔχετε τὸν ἴδιο ἀγῶνα, τὸν ὁποῖο εἴδατε σὲ μένα, ὅταν ἦλθα στὴν πόλι σας τῶν Φιλίππων καὶ ἐδέχθηκα δαρμοὺς καὶ ἐφυλακίσθηκα καὶ ἐδιώχθηκα. Τὸν ἴδιο ἀγῶνα ἔχω καὶ τώρα, ὅπως ἀκούετε καὶ πληροφορεῖσθε, μὲ τὸ νὰ εἶμαι φυλακισμένος ἐδῶ στὴν Ῥώμη.

β′1. Στὸ ὄνομα λοιπὸν τῆς παρηγορίας, τὴν ὁποία δίδετε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον λόγῳ τῆς κοινωνίας σας μὲ τὸν Σωτῆρά μας Χριστό· στὸ ὄνομα τῆς παραμυθίας, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη· στὸ ὄνομα τῆς κοινωνίας σας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, μὲ τὴν ὁποία δεχθήκατε τὰ θεῖα Χαρίσματα· στὸ ὄνομα τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, οἱ ὁποῖοι ξεχύθηκαν στὴν φύσι μας ἀπὸ τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ μας,

2. Ἂς κάμετε πλήρη τὴν χαρὰ στὴν καρδιά μου, μὲ τὸ νὰ ἔχετε κοινὸ φρόνημα, κοινὴ ἀγάπη, νὰ εἶσθε μία ψυχή, νὰ ἔχετε μία ἐπιδίωξι, ἕνα ὅραμα.

3. Αὐτὸ σημαίνει, νὰ μὴν κάμετε ἢ νὰ φρονῆτε τίποτε ἀπὸ ἀντιδραστικὴ καὶ προκλητικὴ διάθεσι (ἀπὸ φατριασμὸ καὶ ἀντιζηλία) ἢ ἀπὸ κενοδοξία. Ἀλλά, μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη νὰ θεωρῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὑπέρτερο καὶ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ ἑπομένως νὰ τὸν σέβεται καὶ νὰ τιμᾶ αὐτόν.

4. **Α**ὐτὸ θὰ κατορθωθῆ, ὅταν δὲν φροντίζη ἕκαστος μόνον ὅσα εἶναι τὰ συμφέροντα καὶ ἀρέσκοντα σὲ αὐτόν, ἀλλὰ ὅταν ἐπιζητῆ ἕκαστος ὅσα ἐνδιαφέρουν καὶ συμφέρουν τοὺς ἄλλους.

* * *

Δ. Σοφία· ὀρθοὶ ἀκούσωμεν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου.
Ι. Εἰρήνη πᾶσι!
Λ. Καὶ τῷ πνεύματί Σου.
Ι. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα.
Δ. Πρόσχωμεν!
Λ. Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι!

Εὐαγγέλιον Θείας Λειτουργίας

Λουκᾶν ιβ΄ 8-12. **Βλ.** Εὐαγγελιστάριον, Νοεμβρίου ϛ΄, Ἁγίου Παύλου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ.

8. [**Ε**ἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς·] **Π**ᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν Ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσει ἐν αὐτῷ, ἔμπροσθεν τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

9. **Ὁ** δὲ ἀρνησάμενός Με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

10. **Κ**αὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται.

11. **Ὅ**ταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε ἢ τί εἴπητε·

12. **τ**ὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν.

Περὶ ὁμολογίας καὶ ἀρνήσεως· ἡ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὄχι ἄγχος γιὰ τὴν ἀπολογία.

8. **Σ**ᾶς λέγω καὶ σᾶς βεβαιώνω τὸ ἑξῆς, ὅσον ἀφορᾶ τοὺς διωγμοὺς καὶ τοὺς κινδύνους, στοὺς ὁποίους ἐνδέχεται νὰ ἐκτεθῆτε γιὰ τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφοσίωσί σας εἰς Ἐμένα: **Γ**ιὰ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ Μὲ ὁμολογήση μὲ παῤῥησία ἐνώπιον τῶν διωκτῶν του ὡς Θεὸ καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Ἐγώ, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ Θεάνθρωπος Μεσσίας, θὰ δώσω καλὴ μαρτυρία καὶ ὁμολογία ἐν Ἡμέρᾳ Κρίσεως ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

9. **Ἐ**κεῖνον ὅμως, ὁ ὁποῖος ἀπὸ φόβο καὶ ἀνθρωπαρέσκεια, θὰ μὲ ἀρνηθῆ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, θὰ τὸν ἀπαρνηθῶ πλήρως ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, διότι θὰ ἔχη ἀποδειχθῆ ἀνάξιος τῆς ἀγάπης Μου καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

10. **Κ**αὶ ἂν κάποιος, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἀνθρώπινη καὶ φαινομενικὰ ἀσθενῆ καὶ ἄδοξη φύσι Μου, ἐκφρασθῆ περιφρονητικὰ καὶ προσβλητικὰ ἐναντίον Ἐμοῦ, τοῦ Μεσσίου, αὐτὸς ἐνδέχεται νὰ ἔλθη σὲ συναίσθησι καὶ νὰ μετανοήση, ὁπότε θὰ τοῦ δοθῆ ἄφεσι τῆς ἁμαρτίας αὐτῆς. **Ἐ**κεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος θὰ προσβάλη καὶ βλασφημήση ἀπὸ κακὴ προαίρεσι καὶ προκατάληψι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, παρ᾽ ὅλον ὅτι βλέπει τὶς φανερὲς καὶ ἀναμφισβήτητες ἐνέργειες Αὐτοῦ μέσῳ τῶν θαυμάτων Μου, ἐπειδὴ εἶναι πωρώμενος, δὲν θὰ τοῦ δοθῆ τὸ χάρισμα τῆς μετανοίας καὶ ἑπομένως δὲν θὰ συγχωρηθῆ.

11. **Σ**ᾶς βεβαιώνω ἐπίσης, ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τοῦ Ὁποίου ἀναγνωρίζετε καὶ ὁμολογεῖτε τὶς θεῖες ἐνέργειες καὶ τὰ θαύματα, θὰ σᾶς διδάσκη καὶ προστατεύη, ὅταν οἱ διῶκτές σας, τυφλοὶ ἀπὸ τὴν ἀμετανοησία, σᾶς ὁδηγήσουν νὰ δικασθῆτε στὶς Συναγωγὲς καὶ ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν καὶ Ἐξουσιῶν. **Τ**ότε, νὰ μὴν ἔχετε ἀγωνία καὶ μέριμνα γιὰ τὸ πῶς καὶ τὸ τί θὰ ἀπολογηθῆτε ἢ τί θὰ εἰπῆτε.

12. **Ν**ὰ μὴν ἔχετε καμμία φροντίδα ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀλλὰ νὰ εἶσθε ἐμπιστευμένοι στὴν Πρόνοιά Του, καὶ Ἐκεῖνο, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, θὰ σᾶς φωτίση καὶ διδάξη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἰπῆτε, ὑπερασπιζόμενοι πειστικῶς τοὺς ἑαυτούς σας, ἀλλὰ καὶ δίδοντες μαρτυρία γιὰ τὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως.

†

Τῷ δὲ Σωτῆρι καὶ Εὐεργέτῃ Θεῷ ἡμῶν,
τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ θείῳ Παρακλήτῳ,
δόξα, προσκύνησις,
καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!

Α. Ἀναγνώστης. **Δ.** Διάκονος. **Ι.** Ἱερεύς. **Λ.** Λαός.

Ἑρμηνευτικὸν Λεξιλόγιον

ἀγλάϊσμα· αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο χαίρεται κανείς· κόσμημα, στολίδι, *καμάρι.*

ἀδύτως· χωρὶς νὰ δύη ποτέ· χωρὶς νὰ «βασιλεύη» / νὰ βυθίζεται στὸν ὁρίζοντα ποτέ, χωρὶς νὰ παρακμάζη-σβήνη.

ἆθλον (τό, τὰ *ἆθλα*)· ἄθλος, ἀγώνας· ἐπίπονη προσπάθεια, πάλη, κατόρθωμα.

αἰωνίζουσα (ῥ. αἰωνίζω)· αὐτή, ἡ ὁποία εἶναι αἰώνια, ὑπάρχει γιὰ πάντα, διαιωνίζεται.

ἀκλινὴς (ὁ, *ἀκλινέστατος*)· αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν παρουσιάζει κλίσι, ἀπόκλισι· αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν παρεκκλίνει, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄκαμπτος, σταθερός.

ἀναδήσωμεν / ἀναδέω (-ένω)· εὐτρεπίζω-περιδένω-στεφανώνω τὴν κόμη μὲ ἀνάδεσμο (ταινία), στεφάνι κ.ἄ.

ἀναψύξατε / ἀναψύχω· ἀναζωογονῶ, δίνω πάλι ψυχή· δροσίζω· ἀνακουφίζω, ξεκουράζω· παρηγορῶ, ἐμψυχώνω, ἐνθαρρύνω.

ἀνία (ἡ, τῆς *ἀνίας*)· θλῖψις, στενοχώρια, λύπη, πλῆξις, *κακοκεφιά.*

ἀνθὼν (ὁ)· ἀνθόκηπος, τόπος-μέρος ὅπου φυτεύονται καὶ καλλιεργοῦνται ἄνθη.

ἀπελαύνω (*ἐλάσαντα, ἐλάσας, ἤλασας*)· διώκω-ἀπελαύνω, ἀπέλασις), ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω βιαίως.

ἀποσείσαντα / ἀποσείω· τινάζω καὶ ρίχνω κάτι μακρυά, ἀποτινάσσω.

ἀρδεύσας / ἀρδεύω· ποτίζω.

αὐγαῖς (ταῖς, *ἡ αὐγή*)· μὲ τὸν φωτισμό, μὲ τὴν λάμψι, μὲ τὴν ἀκτινοβολία.

αὐγάζω (καταυγάζω)· φωτίζω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

ἀχλὺς (ἡ, τῆς ἀχλύος)· νέφος, *θολούρα,* καταχνιά, *σκοτούρα.*

•

Γεδεών· σημαντικὴ θρησκευτικὴ καὶ στρατιωτικὴ προσωπικότης τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ (πρὸ τοῦ 1000 π.Χ.)· ὡς Κριτής, κεκλημένος ἀπὸ τὸν Θεό, ἀντιμετώπισε νικηφόρως τοὺς εἰσβολεῖς Μαδιανίτας· πρὸ τῆς ἐπιθέσεως *πειράζει-δοκιμάζει* τὸν Θεόν, ἂν θὰ φανῆ πιστὸς στὴν διαβεβαίωσί Του, ὅτι θὰ νικήση καὶ προτρέπει Αὐτὸν νὰ δείξη *σημεῖον-θαῦμα*: μόνο στὸν «πόκο» (ἀκατέργαστο μαλλί-ἔριον) ἔξω στὸ ἁλῶνι νὰ πέση δρόσος τὴν νύκτα καὶ γύρω νὰ εἶναι ξηρασία (τὴν δεύτερη νύκτα, τὸ ἀντίθετο)· ἔτσι καὶ ἔγινε (Κριτῶν ϛ΄ 36-40).

• **῾Ο *πόκος τοῦ Γεδεὼν*** συμβόλιζε-προετύπωνε τὴν Θεοτόκο, ἡ ῾Οποία ἐδέχθη τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ἀθορύβως καὶ μυστηριωδῶς.

γεραίρω· τιμῶ, δοξάζω· ἑορτάζω.

γλυκύφθογγος· αὐτός, ὁ ὁποῖος ἠχεῖ γλυκά, ἤρεμα, εὐχάριστα.

•

διανύω (*διήνυσε*)· περνῶ, διατρέχω χρονικὸ διάστημα (π.χ. τὸν βίον μου), καὶ φθάνω στὸ τέλος· συμπληρώνω, τελειώνω, περατώνω.

•

ἐγκαλλώπισμα (*καλλώπισμα*)· κόσμημα / στολίδι, γιὰ τὸ ὁποῖο κάποιος καυχιέται, καύχημα, *καμάρι*.

ἐδαφίσας.

• **Βλ.** *ἠδαφίσθη*.

ἐδόμησας (ῥ. *δομέω-ῶ*)· κτίζω, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω.

εἰσδέδεξαι / εἰσδέχομαι· δέχομαι ἐντός, ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδο· πθ. γίνομαι δεκτὸς ἐντός, μοῦ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

ἐκλάμπρισμα (ῥ. *ἐκλάμπω*)· ἡ λάμψις, ἡ φωτεινότης· ἕνας Ἅγιος –ἡ ζωή του ἐκπέμπει λάμψι, εἶναι ὁλόλαμπρη, ὁλοφώτεινη.

ἔκλαμπρος, -ότατος· ἔνδοξος, ξακουστός· θαυμαστός, ἐξαιρετικός.

ἐκκροῦον / ἐκκρούω· ἀποθῶ, ἀποκρούω, νικῶ.

ἐλπιδοτόκος· ὁ ὁποῖος γεννάει καλὲς ἐλπίδες.

ἔμπλεος (ὁ, ἡ· καὶ ἔμπλεως)· ὁ ὑπερπλήρης, ὁ ἐντελῶς γεμᾶτος.

ἐνδιαίτημα· τόπος διαμονῆς, κατοικία.

ἐνδύω (*ἐνδυσάσθωσαν*)· περιβάλλω μὲ ἔνδυμα-ἐνδυμασίαἱματισμό.

ἐνέωσας / νεῶ (-όω)· ἀνανεώνω, ἀνακαινίζω.

ἔξοχον (ὁ *ἔξοχος*)· ὁ ὁποῖος προέχει / ἐξέχει, ἐπιφανής, ὑπέροχος, ἐξαίρετος.

ἐπᾴδοντες / ἐπᾴδω· τραγουδῶ.

• **ᾄδω·** ψάλλω, ὑμνῶ.

εὐτόνως· ἰσχυρῶς, δυνατῶς, ἐντόνως.

εὐφημήσωμεν / εὐφημῶ· ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, τιμῶ.

•

ζοφερός, ζοφώδης· σκοτεινός, κατασκότεινος, ζοφώδης· αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐπισκοτίζει τὸν νοῦν.

•

ἠδαφίσθη / ἐδαφίζω· κατεδαφίζω, κρημνίζω, ἰσοπεδώνω, καταστρέφω.

ἥδυσμα· τὸ ὁποῖο παρέχει εὐχαρίστησι, τέρψι, γλυκύτητα, *νοστιμάδα*.

ἦρας / αἴρω (ἀόρ. ἦρα)· αἴρω εἰς ὕψος, ἐγείρω, ὑψώνω, σηκώνω.

•

θαρσαλέως (ἐπίρ.), θαῤῥαλέως· ἀφόβως, τολμηρῶς, μὲ θάῤῥος, μὲ πεποίθησι.

θεόγνωστος· ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστός, ἔχει γνωσθῆ, ἀπὸ τὴν

Θεία φώτισι· ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποκαλυφθῆ στοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ.

θεόδηλος· ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτεται-φανερώνεται-δηλώνεται ἀπὸ τὸν Θεό.

θεόδημον / θεόδημος· ὁ ὁποῖος ἀνήκει στὸν δῆμο τῶν Χριστιανῶν, στοὺς Χριστιανούς, στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ.

θεόδμητον (κ. θεοδόμητος)· ὁ κτισμένος ἢ θεμελιωμένος ἀπὸ τὸν Θεό· (γιὰ Μονὲς καὶ Ναοὺς) ὁ κτισμένος γιὰ τὴν προσκύνησι καὶ λατρεία τοῦ Θεοῦ.

θεόδρομε / θεόδρομος· ὁ ὁποῖος βαδίζει-ζῆ σύμφωνα μὲ τὶς Ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ· ὁ ὁποῖος κατευθύνεται-ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸ («θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες Μάγοι»).

θεοδρομῶν / θεοδρομῶ· ἀκολουθῶ τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ζῶ σύμφωνα μὲ τὶς θεϊκὲς ἐντολές· κατευθύνομαι-ὁδηγοῦμαι ἀπὸ τὸν Θεό.

θεόδωρος (κ. θεοδώρητος, θεόδοτος)· ὁ ὁποῖος ἔχει δωρηθῆ / δοθῆ ἀπὸ τὸν Θεό.

θεόθεν (ἐπίῥρ.)· ἀπὸ τὸν Θεό· μὲ τὴν θέλησι, μὲ τὴν βοήθεια, μὲ τὴν εὔνοια τοῦ Θεοῦ.

θεόληπτον / θεόληπτος (ὁ, ἡ)· θεόπνευστος· ὁ ὁποῖος ἔχει θεία ἔμπνευσι· ὁ ὁποῖος ἔχει *καταληφθῆ* ἀπὸ τὸν Θεό, ἔχει δεχθῆ τὴν θεία Χάρι.

θεοῤῥήμων (-μονος)· αὐτός, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ μὲ θεία ἔμπνευσι, ὁμιλεῖ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

θεόῤῥητος· ὁ ὁποῖος ἔχει λεχθῆ ἀπὸ τὸν Θεό.

● **θεόῤῥυτος·** ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό.

θεοσημίαις / θεοσημία (καὶ -μεία)· σημεῖον ἀπὸ τὸν Θεό· θαυμαστὸ φαινόμενο, θαῦμα· ἡ ὁποία φανερώνει/ἀποκαλύπτει τὴν θέλησι τοῦ Θεοῦ.

θεοφεγγέσι / θεοφεγγής· ὁ ὁποῖος ἔχει θεία λάμψι· ὁ ὁποῖος φέγγει θεϊκά.

θεόφθογγον / θεόφθογγος· ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ θεϊκά, ὁ ἐμπνευσμένος.

θεόφρων (ὁ)· αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει θεῖο φρόνημα, ὁ εὐσεβής·

● ***θεοφρόνως*:** μὲ τὴν θεία φρόνησι, εὐσεβῶς.

θεοχαρίτωτε / θεοχαρίτωτος (ὁ)· στὸν ὁποῖο ἔχει δοθῆ ἡ θεία Χάρις· ὁ ὁποῖος ἀναδίδει θεία Χάρι.

● **Τὸ θηλ. ὡς οὐσ.:** ἡ Θεοτόκος.

θεσπίζω· θεσμοθετῶ, ὁρίζω/ἀποφασίζω, διακηρύσσω.

θησαυροδότης· ὁ ὁποῖος παρέχει-δίδει θησαυροὺς (**ἐδῶ·** πνευματικούς).

●

ἱερομύστα (ὁ *ἱερομύστης*)· ὁ μυημένος στὰ ἱερὰ καὶ ἀπόκρυφα μυστήρια (**ἐδῶ·** τῆς ἑνώσεως μὲ τὸν Θεό).

ἱερωστὶ (ἐπίῥρ.)· κατὰ τρόπον ἱερόν.

ἴθυνεν / ἰθύνω· διευθύνω, κατευθύνω, (καθ) ὁδηγῶ, κυβερνῶ.

ἱλαστήριος· ἐξιλαστήριος, ἐξιλαστικός, ὁ ὁποῖος ἐξευμενίζει, ἐξιλεώνει, καταπραΰνει, κάνει κάποιον εὔσπλαγχνο/ἐλεήμονα/συγχωρητικό, νὰ δίνη ἄφεσι, χάρι· ὁ ὁποῖος ἐξαγνίζει, καθαίρει.

ἵλεως· εὔσπλαγχνος, πολυέλεος, ἐλεήμων (γιὰ τὸν Θεό)· εὐμενὴς (ἀγαθός, φιλικός).

●

καθαίρεσις· ἀνατροπή.

καινοποιοῦσαν / καινοποιῶ· κάνω κάτι νέο, ἀνανεώνω, (ἀνα) καινίζω.

κανὼν (κανόνας)· κάθε τί, τὸ ὁποῖο χρησιμεύει ὡς πρότυπο, ὡς ὑπόδειγμα, ὡς κριτήριο, ὡς μέτρο ἄλλων πραγμάτων, καταστάσεων, ἐνεργειῶν.

κέρας (τό, -ατος)· τὸ κέρατο (στὴν κεφαλὴ θηλαστικῶν ζώων)· σύμβολον δυνάμεως, ἰσχύος, ὅπως ὁ βραχίων.

● **Ὁ** Σωτήρας μας Χριστὸς εἶναι *«κέρας Σωτηρίας»* (Λουκ. α΄ 69)· ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταγώνιστος δύναμις· *«Κέρας ἡ ἰσχὺς παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων τῶν καθωπλισμένων τοῖς κέρασι καὶ τούτοις ἀμυνομένων»* (Σούδας).

κλεινὸς (ὁ)· ἔνδοξος, περίφημος.

κλέϊσμα (ῥ. κλεΐζω)· φήμη, δόξα, τὸ ὁποῖο εἶναι ἄξιο ἐγκωμιασμοῦ καὶ δόξης.

κλέος· καλὴ φήμη, δόξα, αἴγλη.

κλῆσις (αἱ κλήσεις)· ἐπωνυμία, ὀνομασία, ὁ χαρακτηρισμὸς κάποιου μὲ ἕνα ὄνομα.

κορεννύω (κορέννυμι, -ννυμαι)· ὑπερπληρῶ, εἶμαι πλήρης, χορταίνω· ἱκανοποιῶ πλήρως κάτι (π.χ. ἐπιθυμία, πάθος).

● **κορεσμός·** κόρος, χορτασμός, ὑπερπλήρωσις, πλησμονή.

κραταιᾷ (ἐπιῤῥ.)· ἰσχυρῶς, μὲ δύναμι, μὲ σθένος.

κροσσωτοῖς (ὁ *κροσσωτός*)· ὁ ὁποῖος ἔχει κροσσούς / θυσάνους (*φοῦντες*).

● **Κροσσός·** φουντωτὴ δέσμη νημάτων, ἡ ὁποία ἐξέχει τῶν κορυφῶν ὑφάσματος, ὡς κόσμημα.

●

λαμπρόφθογγος (ὁ)· ὁ ὁποῖος ἔχει ἠχηρὰ φωνή, λαμπρόφωνος· ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ μὲ τρόπο λαμπρό-θαυμάσιο-ἐξαίρετο.

λιτὴ (ἡ, δοτ. ταῖς *λιταῖς*)· προσευχή, δέησις, πρεσβεία Ἁγίου πρὸς τὸν Θεό.

●

μεγαλύνω· ἐξυμνῶ, ἐκθειάζω, δοξάζω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, λαμπρύνω.

μελιῤῥύτοις / μελίῤῥυτος· τοῦ ὁποίου τὰ χείλη στάζουν μέλι· ὁ ὁποῖος εἶναι γλυκὺς σὰν τὸ μέλι· μελισταγής, *μελιστάλακτος*.

Μύστα / μύστης (ὁ, θηλ. *μύστις, -ιδος*)· ὁ μυημένος, ὁ ὁποῖος ἔχει μυηθῆ στὰ Μυστήρια.

● Ἕνας Ἅγιος εἶναι *Μύστης τῆς Χάριτος.*

●

νάμασι (τὸ *νᾶμα*· ῥ. *νάω*: ῥέω)· κάθε τὶ τὸ ῥέον (ὑγρό, νερό, *πηγαῖον ὕδωρ*).

● **Ἐδῶ·** τὰ νάματα τῆς Χάριτος τοῦ Ζῶντος Ὕδατος τοῦ Χριστοῦ μας, τοῦ Παρακλήτου.

νέμοις / νέμω· διαμοιράζω, διανέμω, κατανέμω, ἀπονέμω, μοιράζω.

νεύεις / νεύω (στρέφομαι, κατευθύνομαι)· κλίνω τὸ κεφάλι, γέρνω πρὸς τὰ ἐμπρός, σκύβω ἐλαφρά· κάνω νεῦμα ὡς ἀποδοχή-ἔγκρισι, συναινῶ, συγκατατίθεμαι.

νηχωμένῳ / νήχομαι (νήχω)· κολυμβῶ.

●

ὀλέσαντα (ῥ. *ὄλλυμι* καὶ *ὀλλύω*)· φέρω ὄλεθρον, ἀφανίζω, καταστρέφω (ἐντελῶς), ἀναιρῶ, καταλύω.

ὀλετὴρ (-τῆρος)· καταστροφέας, ἐξολοθρευτής.

ὁλικωτάτη / ὁλικός· ὁ τοῦ ὅλου, καθολικός, πλήρης· ὁ συνολικός.

● **ὁλικώτατος:** πληρέστατος.

ὁλολαμπής· ὁλόλαμπρος, κατάφωτος, πάμφωτος.

ὄρπηξ (ὁ, τὸν *ὄρπηκα*)· νεαρὸς βλαστὸς φυτοῦ, βλαστάρι, κλωνάρι· μικρὸ δένδρο.

●

παμμάκαρ· ὁ ἐξ ὁλοκλήρου μακάριος, πανευτυχής, ὁ λίαν εὐλογημένος.

περιτείχισμα· τεῖχος, τὸ ὁποῖο περιβάλλει ἕναν τόπο, ὀχύρωμα· ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις.

πόκος (κ. ποκάρι)· ἀκατέργαστο μαλλὶ (ἔριον) κουρεμένου προβάτου.

● **Βλ.** Γεδεών.

πρόκειται / πρόκειμαι· κεῖμαι, ἔχω τεθῆ - εὑρίσκομαι ἐνώπιον κάποιου/-ων.

προμαχῶ (ῥ., *τὸν προμαχήσαντα*)· μάχομαι στὴν πρώτη γραμμή· ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζομαι, προστατεύω.

προτείχισμα (ῥ., *προτειχίζω*)· ὀχύρωμα, προκάλυμμα, ἐγειρόμενο πρὸ ὀχυρωμένου περιβόλου.

●

ῥεῖθρα (τὸ *ῥεῖθρον*)· ῥοὴ ὕδατος ἢ αἵματος (**ἐδῶ·** τῆς θείας Χάριτος).

ῥῆσις (ἡ, *ῥήσεις*)· λόγος (λόγια), ὁμιλία· ἀπόφασις, ψήφισμα.

ῥυσθῆναι (ῥ. *ῥύομαι*)· προστατεύω, ὑπερασπίζω, φυλάσσω· σώζω, ἀπολυτρώνω.

●

Σεμνεῖον· ἱερὸ οἴκημα, ἀφιερωμένο στὸν Θεό, Μοναστήρι.

σεμνολογίαις / σεμνολογία / σεμνολόγημα (ῥ. *σεμνολογῶ*)· ὁμιλία-λόγος μὲ σοβαρότητα, σεμνότητα, εὐγένεια, λεπτότητα· ὁμιλία ἱεροπρεπής.

σεμνολογοῦντες.

● **Βλ.** *σεμνολογίαις.*

σθεναρῶς, στεῤῥεῶς· σθένος (ψυχικὸ καὶ ἠθικό).

σορόν / σορὸς (ἡ)· τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ· κιβώτιο-ἀγγεῖο-θήκη, λάρναξ, ὅπου φυλάσσονται τὰ ἱερὰ Λείψανα, Λειψανοθήκη.

στάθμη· κανόνας, νόμος· ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐλέγχεται ἡ ἀκρίβεια διευθύνσεως γραμμῆς (κατακόρυφα, ὁριζόντια).

● **Ὁ** Ἅγιος εἶναι *στάθμη ἀκριβείας,* μὲ τὴν ὁποία ἐλέγχεται ἡ ὀρθότης, τὸ ἴσιον τῆς πορείας μας πρὸς τὸν Θεό.

● **Βλ.** σταθμίζω, ζυγίζω, ἐλέγχω, ρυθμίζω.

στεντορείως (ὁ *στεντόρειος*)· αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει φωνὴ ἰσχυρή, βροντερή.

● **Στέντωρ, -ορος** (ὁ): ὁμηρικὸς ἥρωας (Ἰλιάδα), γνωστὸς γιὰ τὴν βροντερὴ φωνή του, καλούμενος *χαλκεόφων*.

στέρξας / στέργω· ἀποδέχομαι κάτι, συγκατατίθεμαι σὲ κάτι· ἀγαπῶ πολύ.

στεῤῥὸς (ὁ, τὸ *στεῤῥόν*)· στερεός, σταθερός.

στόνος· στεναγμός· κλαυθμὸς μὲ ἀναστεναγμούς.

συγγινόμενος / συγγί(γ)νομαι· συναναστρέφομαι, σχετίζομαι, ἐπικοινωνῶ μὲ κάποιον· συναντῶ· ἑνώνομαι (**ἐδῶ·** μὲ τὸν Θεό).

συγκρητιστὴς (ὁ, τῶν *συγκρητιστῶν*)· ὁ ἀναμιγνύων, ἀφομοιώνων, ὁ συγχωνεύων καὶ συμβιβάζων διαφορετικὲς θρησκεῖες, πολιτισμούς, ἰδεολογίες.

● **Ἢ** δόγματα, παραδόσεις, ἤθη, τύπους λατρείας κ.ἄ., μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σχετικοποιῆται ἡ Ἀλήθεια.

σύστημα· σύνολο ἀνθρώπων· τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τῶν εὐσεβῶν, τῶν Χριστιανῶν.

●

τεμόντος (τοῦ) / τέμνω· κόβω, σχίζω, ἀποκόπτω, καταστρέφω.

τετέλεκε / τελῶ· ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας κάτι, φθάνω στὸ τέλος, πραγματοποιῶ.

τηλαυγὴς (*τηλαυγέστατος*)· αὐτός, ὁ ὁποῖος φέγγει/ἀκτινοβολεῖ σὲ μεγάλη ἀπόστασι/μακριά· αὐτός, ὁ ὁποῖος φωτίζει ἀπὸ μακριά, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀπὸ μακριά, ὁ περίβλεπτος. (ἐπιῤῥ. *τηλαυγῶς:* καθαρῶς, μὲ διαύγεια, μὲ σαφήνεια, καταφανῶς).

τρανὸς (ὁ, ἡ τρανή, τὸ τρανές)· ὁ προφανής, ὁ ὁποῖος γίνεται μὲ ὁλοφάνερο καὶ διαυγῆ τρόπο· μὲ ὑψωμένο / ὑψηλὸ καὶ σαφῆ / καθαρὸ τρόπο.

τρίβος (ἡ)· ὁδὸς πεπατημένη· ἡ ὁδὸς τοῦ βίου, ἡ ὁδὸς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

●

ὑπέρτιμος· ἔξοχος, περίφημος, ὁ ἔχων ὑπερβολικὴ ἀξία, ὁ τιμώμενος ὑπερβολικά.

ὑψόω-ῶ (*ὕψωσας,* προστ. *ὑψώσωμεν*)· ὑψώνω, ἐξυμνῶ, μεγαλύνω, ἐξαίρω, ἐξυμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, ἐκθειάζω.

●

φαιδρός· λαμπρός, ὁ ὁποῖος ἀκτινοβολεῖ.

φαιδρῶς· μὲ λαμπρότητα, μὲ ἀκτινοβολία.

φερωνύμως / φερώνυμος· τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει ληφθῆ ἀπὸ ἕνα πρόσωπο, πρᾶγμα ἢ γεγονός, ἀπὸ τὴν ἐνέργεια ἑνὸς προσώπου.

φιλοπάτορες / φιλοπάτωρ (-ρος, ὁ, ἡ)· ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶ τὸν πατέρα του.

φωτοφόρος (ὁ, ἡ)· αὐτός, ὁ ὁποῖος φέρει –μεταφέρει-ἐκπέμπει– φῶς , ὁ φωτεινός, ὁ ὁποῖος λάμπει, ἀκτινοβολεῖ.

φωτόφρων· ὁ ἔχων φρόνημα φωτεινό, ὁ σκεπτόμενος φωτεινὰ (**ἐδῶ·** θεϊκά).

χαρίεσσαν / χαρίεις (-εσσα, -ν, ὁ,)· ὁ πλήρης χάριτος, χαριτωμένος, ὄμορφος, ὡραῖος, θελκτικός, *κομψός*· προσφιλής, ἀγαπητός· εὐφυής, πνευματώδης· εὐγενής· καλῆς διαθέσεως.

χριστόφρονος (τῆς) / **χριστόφρων** (-ονος, ὁ, ἡ)· ὁ ὁποῖος ἔχει φρόνημα χριστιανικό, σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

χρυσαυγὴς (καὶ *χρυσοαυγὴς*) (ὁ)· ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει χρυσῆ λάμψι.

ὡραΐζω (ὡράϊσας)· κοσμῶ, κοσμοῦμαι, καλλωπίζω, σεμνύνομαι.

ὁσιώθη / ὁσιῶ (-όω, ὁσιοῦμαι)· ἀφιερώνω (-ομαι) στὸν Θεό· κάμνω κάτι ἱερό, ὅσιο· ἐξαγνίζω (-ομαι).

ὤφθη (μέσος ἀόρ. τοῦ ὁρῶμαι -άομαι, παθ.)· εἶμαι ὁρατός, εἶμαι θεατός, φαίνομαι, ἀναδεικνύομαι.

Τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου σάλπισμα ἐγερτήριον

Πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Γνησίους Ὀρθοδόξους*

Θύτου τυφλοῦ, Πνευματικοῦ* Κρητὸς τοῦ Ἁγιορείτου* Ἱερωνύμου τοῦ οἰκτροῦ,* πρ. Ἁγιοπαυλίτου,* πρὸς πάντας τοὺς ἁπανταχοῦ Ἕλληνας Ὀρθοδόξους,* τοὺς Κληρικοὺς καὶ λαϊκούς,* μικρούς τε καὶ μεγάλους,* δι᾽ ἧς θερμῶς καὶ ταπεινῶς* καὶ ἐν Χριστῷ τοὺς πάντας* εὔχεται καὶ ἀσπάζεται,* παρακαλεῖ καὶ λέγει:

Σπεύσωμεν, λίαν ἀγαπητοί,* νὰ ἑνωθῶμεν πάντες* ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ* καὶ Πίστει τῇ Ἁγίᾳ,* ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς* ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου,* ἀδελφικῶς καὶ ταπεινῶς* παρακαλῶ καὶ πάλιν.* Ἀφήσωμεν τὰ ἀτομικὰ* συμφέροντά μας πάντες,* ἀφήσωμεν τὰ πάθη μας* ἅπαντες κατὰ μέρος,* ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν* καὶ τὸν Θεόν πρὸ πάντων,* τὴν Πίστιν μας τηρήσωμεν* μέχρις ζωῆς μας τέλους,* ἀνόθευτον, παρακαλῶ,* θερμῶς σᾶς ἱκετεύω,* ὅπως τὴν παρελάβομεν* ἀπὸ τοὺς Θεοφόρους* Πατέρας μας, τοὺς θαυμαστοὺς* πιστοὺς δούλους Κυρίου,* τοῦ λατρευτοῦ μας Ἰησοῦ,* Σωτῆρος καὶ Θεοῦ μας.

Πᾶν ὅ,τι γὰρ ἐλάλησε* τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ μας,* τὸ στόμα Ἀποστόλων Του* καὶ τῶν Ἁγίων Πάντων,* εἶναι καλὸν καὶ ἅγιον* καὶ τέλειον καὶ θεῖον.* Καὶ οἱ ἅγιοι, θεόσοφοι* καὶ ἐπιφανεῖς Του δοῦλοι,* Πατέρες μας, τὰ ὄργανα,* οἱ Ἅγιοι, τὰ θεῖα* παρέλαβον, παρέδωσαν,* ἐθέσπισαν καὶ εἶπον* νὰ εἶναι ἀμετάβλητα* εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ γὰρ Θεὸς αἰώνιος* ὑπάρχων, ἀδελφοί μου,* τέλειος κι ὑπερτέλειος,* μεταβολὴν δὲν ἔχει.* Μεταρρυθμίσεις καὶ στροφαὶ* σ᾽ Ἐκεῖνον δὲν ὑπάρχουν.* Τέλειος κι ἀμετάβλητος* ἀείποτε τυγχάνει.* Ὅσα ἐντέλλεται ἡμῖν* κι ἐλάλησε καὶ εἶπε* διὰ τῶν Ἀποστόλων Του* καὶ διὰ τῶν Προφητῶν Του* καὶ διὰ τῶν Ἁγίων Του* εἶναι καλὰ καὶ θεῖα,* τέλεια καὶ ὑπερτέλεια,* σεβάσμια δὲ καὶ πάνυ* ἄριστα καὶ πανάριστα,* ὠφέλιμα τοῖς πᾶσι.

Ὅστις τὸν βίον ἄριστον* δὲν ἔχει, οὐδὲ τὰ ἔργα,* ἐκεῖνος εἶναι σκοτεινός,* δὲν βλέπει τὴν ἀλήθεια,* δὲν βλέπει φῶς τὸ ἀληθινόν,* Χριστὸν τὸν λατρευτόν μας.* Ἄλλα φρονεῖ, ἄλλα λαλεῖ,* ἄλλα ἡ χείρ του γράφει* καί ὅλως τὰ ἐνάντια* κηρύττει ἀπὸ τὸν λόγον* τὸν θεῖον τοῦ Κυρίου μας* καὶ σκάνδαλα ἐγείρει* εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν,* διδάσκει δὲ ἀσέβειαν* καὶ τὴν σαρκολατρείαν.* Ἀγάπην δὲ τὴν ἀληθῆ* δὲν ἔχει τοῦ πλησίον,* οὐδέ ἐστι πολέμιος* παθῶν καὶ τῆς σαρκός του.

Ὅστις φιλεῖ τὴν ἀρετήν* καὶ μάχεται κακίαν,* τρέχει παντοῦ καὶ πάντοτε* διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ,* ἀπὸ τὰ ἔργα τὰ κακά* τὸν ἑαυτοῦ πλησίον.* Ἐπαγρυπνεῖ ἀείποτε* ὡς ἄριστος ποιμένας,* διὰ τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ* καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.* Ὀδύρεται, παρακαλεῖ* μὲ ταπεινοφροσύνην* δι᾽ ἑαυτὸν τὸν Κύριον,* ὑπὲρ ψυχῆς ἁπάσης.

Σπεύσωμεν, τοίνυν, σπεύσωμεν* λοιπόν, ἀγαπητοί μου,* ἀγάπην τὴν ἀληθινὴν* νὰ ἀσπασθῶμεν ὅλοι,* φιλήσωμεν εὐλάβειαν,* εἰρήνην, σωφροσύνην.* Ἐγκολποθῶμεν ἅπαντες* Πίστιν μας τὴν ἁγίαν.* Μὴ δειλιάσωμεν ποσῶς* φόβητρα μισοκάλου,* ὑπὲρ ἡμῶν γὰρ ἔχομεν* Χριστὸν τὸν λυτρωτήν μας,* τὴν ὑπερτάτην Ἄνασσαν* καὶ πάντας τοὺς Ἁγίους.* Τὴν Πίστιν μας νὰ σώσωμεν* διότι κινδυνεύει,* τὸ ἔθνος μας τὸ ἐκλεκτὸν* καὶ πάντες οἱ ἀδελφοί μας.

(*) Πνευματικοῦ Ἱερωνύμου Ἱερομονάχου, Ἁγιορείτου τοῦ Κρητός, «**Ὁ Καλὸς Πατήρ, ἤτοι βιβλίον ψυχωφελέστατον πᾶσι τοῖς εὐσεβέσι Χριστιανοῖς, Κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς**», σελ. 91-93.

Ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν Ἀναγνώρισιν τῶν Ἁγίων

1. Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις τῆς Ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἀνέκαθεν δὲν προέβαινεν εἰς ἐπίσημον τινὰ *Ἐκκλησιαστικὴν Πρᾶξιν* διὰ τὴν ***Ἀναγνώρισιν*** τῶν Ἁγίων.

2. Ἡ ***Κοινὴ Συνείδησις*** τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, εἰς τοπικὸν κατ᾽ ἀρχὴν ἐπίπεδον (Μονῆς, Ἐνορίας, χωρίου, πόλεως, ἐπαρχίας, Τοπικῆς Ἐκκλησίας), **ἀμέσως, αὐθορμήτως** καὶ **ὁμοφώνως** ἀπέδιδε τιμὰς διὰ Εἰκόνων, Ἀκολουθιῶν καὶ Πανηγύρεων εἰς ἐκεῖνον τὸν κοιμηθέντα Χριστιανόν, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴν ἁγίαν βιοτήν, τὸ χάρισμα τῆς παρρησίας αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ὡς καὶ τὰ θαύματα ἢ τὰς θεοσημίας μέσῳ τῶν πρεσβειῶν αὐτοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεδεικνύετο προστάτης, εὐεργέτης καὶ παραμυθία τῶν πιστῶν.

3. Αὕτη ἡ ἄμεσος ***Ἀναγνώρισις*** καὶ ἡ ἄνευ ἰδιαιτέρων διαδικασιῶν ***τοπικὴ βίωσις*** τῆς ἁγιότητος Χριστιανοῦ τινος ἐξηπλοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ ὀλίγον κατ᾽ ὀλίγον καὶ ἐγένετο ***καθολικὸν βίωμα*** τῆς Ἐκκλησίας.

4. Ἡ αὐθόρμητος τιμὴ πρὸς τοὺς Ἁγίους εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον, κυρίως μέχρι τῆς Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγένετο ἄνευ ἐπεμβάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς· ὁσάκις δὲ ἡ Ἀρχὴ ἐπενέβαινε, πάντως σπανιώτατα, ἡ πρᾶξις αὕτη εἶχε χαρακτῆρα ***διαπιστωτικὸν*** καὶ ***ἐξαγγελτικόν.***

5. Δηλαδή, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἐπενέβαινε διὰ νὰ ἐγκρίνῃ ἢ ἀπορρίψῃ τὴν τιμὴν τοῦ Ἁγίου, ἀλλ᾽ ἐπενέβαινε προκειμένου νὰ διαπιστώσῃ τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ ἰσχῦον, ἤτοι τὴν ***τοπικὴν βίωσιν*** τῆς ἁγιότητος (***Διαπίστωσις***), νὰ διακηρύξῃ-ἐξαγγείλῃ τοῦτο πανηγυρικῶς (***Διακήρυξις***) καὶ νὰ ἐγγράψῃ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εἰς τοὺς καταλόγους τῶν Ἁγίων (***Ἐγγραφὴ εἰς τὸ Ἑορτολόγιον***), πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ διεύρυνσιν τοῦ Ἑορτασμοῦ (***καθολικὴ βίωσις***).

6. Ἡ ἀνέκαθεν ἰσχύουσα αὕτη Ἱερὰ Παράδοσις μαρτυρεῖ ἀφ᾽ ἑαυτῆς, ὅτι ὁ δισταγμὸς ἢ ἡ παρεμπόδισις τῆς ἀμέσου καὶ αὐθορμήτου ἀποδόσεως τιμῶν εἰς τοὺς ἀναδεικνυομένους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἁγίους μέχρις ὅτου ἐπιτραπεῖ τοῦτο

ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς **δὲν εἶναι ὀρθὴ πρᾶξις,** ἀποτελεῖ δὲ ἀναμφισβητήτως **νεωτερισμόν,** ἐξ ἐπιδράσεως μάλιστα (ἀσυνειδήτως καὶ ἐμμέσως) ἀλλοτρίας, ἤτοι ἐκ τοῦ Παπισμοῦ, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ *«Τυπικοῦ»* ἢ τῆς *«Ἀκολουθίας»* τῆς ***Διακηρύξεως,*** ἐντονωτάτη ἰδίως εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν.

7. Βάσει τῆς νεωτέρας αὐτῆς πράξεως, ἡ βαρύτης διὰ τὴν τιμὴν ἑνὸς Ἁγίου πίπτει περισσότερον ἢ καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν μιᾶς Ἐπιτροπῆς, τὸ δὲ ἀποφασιστικὸν κριτήριον ἀποτελεῖ ὁ ἐξονυχιστικὸς «ἔλεγχος» τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου καὶ ὄχι ἡ ***Κοινὴ Συνείδησις*** τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἀποκλειστικὴν δυνατότητα τῆς ἀμέσου ***Ἀναγνωρίσεως*** τοῦ Ἁγίου, ὡς καὶ τῆς διατηρήσεως διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζώσης τῆς τιμῆς Αὐτοῦ.

8. Ἐν κατακλεῖδι καὶ πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς περιληπτικῆς αὐτῆς θεωρήσεως τοῦ θέματος τῆς ***Ἀναγνωρίσεως*** τῶν Ἁγίων, θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθοῦν καὶ τὰ ἑξῆς, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπικινδύνου τακτικῆς τῆς ἀναφερθείσης νεωτέρας πράξεως.

α. Εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἔζησαν πρόσωπα πλουτισμένα μὲ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐτίμησεν ὁ εὐσεβὴς Λαὸς ὡς Ἅγια, οὔτε ἡ Ἐκκλησία προέβαλεν ὡς τοιαῦτα, ἂν καὶ ἡ συνείδησις Αὐτῆς ἀνεγνώριζεν ἀνέκαθεν αὐτὰ ὡς ***διακεκριμένα*** μέλη Της.

β. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει, ποῖος ἀπὸ τὰ ***διακεκριμένα*** καὶ ἀναμφισβητήτως σεσωσμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας θὰ τιμηθῇ ὡς Ἅγιος, εἶναι μόνον ὁ Θεός· Ἐκεῖνος θὰ πλουτίσῃ τὸν Ἅγιον μὲ τὸ χάρισμα τῆς **παρρησίας** καὶ τῶν **θαυμάτων** μετὰ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ, ἀναδεικνύων τοιουτοτρόπως τὸν δοῦλον Αὐτοῦ κατὰ ἕνα **ἐξαιρετικὰ ἰδιαίτερον** τρόπον προστάτην, εὐεργέτην καὶ παραμυθίαν τοῦ Λαοῦ Του.

γ. Ἡ ἀπολύτως αἰτιώδης σχέσις τοῦ ἐξαιρετικοῦ χαρίσματος τῆς **παρρησίας** καὶ τῆς **θαυματουργίας** μετὰ θάνατον ἀποτελοῦν τὰ μοναδικὰ καὶ ἰδιαίτερα ***γνωρίσματα*** τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα διακρίνουν Αὐτὸν ἀπὸ τὰ λοιπὰ ***διακεκριμένα*** μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

δ. Τυχὸν ἄγνοια ἢ παραθεώρησις τῶν οὐσιωδῶν αὐτῶν ***γνωρισμάτων*** τοῦ Ἁγίου ὁδηγεῖ εἰς παρεκτιμήσεις καὶ ὑπερβάσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν **νοθείαν** τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἑορτολογίου.

9. Ὡς ἐκ περισσοῦ, διευκρινίζεται ὅτι ὁ ἀνωτέρω λόγος περὶ τῶν ***γνωρισμάτων*** τοῦ Ἁγίου δὲν ἀφορᾷ τοὺς **Μάρτυρας** καὶ **Ὁμολογητὰς** τῆς Πίστεως, ὡς καὶ τοὺς **Θεολόγους** καὶ **Πατέρας** τῆς Ἐκκλησίας,

διότι σαφῶς αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι μόνον μὲ τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα τοῦ **Μαρτυρίου** καὶ τῆς **Ὁμολογίας** καὶ τῆς **Θεολογίας** εἰς λίαν κρισίμους στιγμὰς ἀφ᾽ ἑνὸς ἔδωσαν τὴν καλὴν μαρτυρίαν καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου ἀπέτρεψαν τὴν νοθείαν τῆς σωτηριώδους Ἀληθείας καὶ ἀνεδείχθησαν **Πατέρες** καὶ **Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι** τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 28ῃ Σεπτεμβρίου 2014 ἐκ. ἡμ.
† Ὁσίου Χαρίτωνος τοῦ Ὁμολογητοῦ

Ἐλάχιστος Διάκονος
† ὁ Ὠ. κ΄ Φ. Κ.

● **Βιβλιογραφία**

α. Παντελεήμονος Β. Πάσχου, Ἅγιοι - Οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ, Εἰσαγωγὴ στὴν Ἁγιολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, σελ. 121-166, Ἐκδόσεις «Ἁρμός», Ἀθήνα 1997.

β. Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου, Διαπίστωση καὶ Διακήρυξη τῆς Ἁγιότητας τῶν Ἁγίων, Ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1990.

γ. Δημητρίου Γ. Τσάμη, Ἁγιολογία, σελ. 58-65, Ἐκδόσεις «Π. Πουρναρᾶ», Θεσσαλονίκη 1985.

Εὐχαριστίες

Ἰδιαίτερες εὐχαριστίες ἐκφράζουμε πρὸς ὅλους ἐκείνους,
ἐπαΐοντας Ἀρχιερεῖς, Θεολόγους καὶ Φιλολόγους,
οἱ ὁποῖοι ἐμελέτησαν κριτικὰ τὴν παροῦσα ἐργασία
καὶ κατέθεσαν προτάσεις βελτιώσεως.

Ἰδιαιτέρως

Σεβασμ. Μητροπολίτην Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντα,
Μουσικολογιώτατον-Φιλόλογον π. Διονύσιον Ἁγιοκυπριανίτην,
Μουσικολογιώτατον-Φιλόλογον κ. Χρῖστον Παπαδόπουλον,
Ἀδελφότητα Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς.

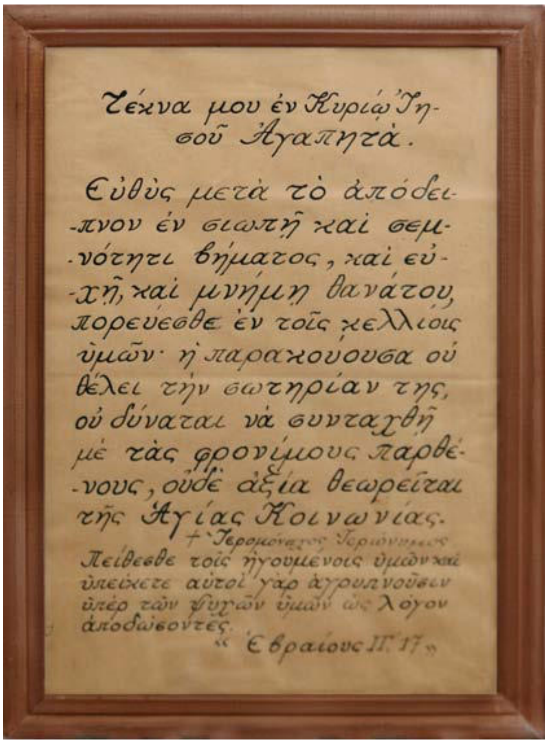
Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Ἀγαπητά.

Εὐθὺς μετὰ τὸ ἀπόδειπνον ἐν σιωπῇ καὶ σεμνότητι βήματος, καὶ εὐχῇ, καὶ μνήμῃ θανάτου, πορεύεσθε ἐν τοῖς κελλίοις ὑμῶν· ἡ παρακούουσα οὐ θέλει τὴν σωτηρίαν της, οὐ δύναται νὰ συνταχθῇ μὲ τὰς φρονίμους παρθένους, οὐδὲ ἀξία θεωρεῖται τῆς Ἁγίας Κοινωνίας.

† Ἱερομόναχος Ἱερώνυμος

Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες.

« Ἑβραίους ΙΓ΄ 17 »

Χειρόγραφος Παραίνεσις τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου.
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς,
Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς.

†

Ἐπιμελείᾳ καὶ Ἀναλώμασιν
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς,
τῇ εὐγενεῖ ἀναθέσει
τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Ἔκδοσις 2024
Διανέμεται δωρεάν.